

RAAD VOOR BETWISTINGEN INZAKE **STUDIEVOORTGANGSBESLISSINGEN**

UITSPRAKEN WERKJAAR 2016
GELIJKWAARDIGHEID BUITENLANDSE DIPLOMA'S

Inhoud

[Zitting van 11 februari 2016](#)

rolnummer 2015/688

[Zitting van 27 april 2016](#)

rolnummer 2016/093

[Zitting van 6 juni 2016](#)

rolnummer 2016/126

[Zitting van 22 juni 2016](#)

rolnummer 2012/064

rolnummer 2013/038

rolnummer 2016/137

[Zitting van 12 augustus 2016](#)

rolnummer 2012/169

[Zitting van 17 augustus 2016](#)

rolnummer 2012/189

[Zitting van 10 oktober 2016](#)

rolnummer 2016/308

rolnummer 2016/312

[Zitting van 14 december 2016](#)

rolnummer 2013/038

Zitting van 11 februari 2016

Arrest nr. 2.815 van 11 februari 2016 in de zaak 2015/688

In zake: ██████████

tegen: ██████████

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 16 december 2015, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van NARIC-Vlaanderen van 20 augustus 2015 waarbij het buitenlands studiebewijs van verzoekende partij niet volledig gelijkwaardig wordt verklaard met het Vlaams studiebewijs ‘Bachelor in de Verpleegkunde’ noch met de Vlaamse graad van bachelor noch met de Vlaamse graad van HBO5-verpleegkundige, en van de beslissing van NARIC-Vlaanderen van 24 november 2015 waarbij de vraag tot herziening van de beslissing van 20 augustus 2015 inzake gelijkwaardigheid van een buitenlands studiebewijs wordt afgewezen.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 februari 2016.

Voorzitter van de Raad Jim Deridder heeft verslag uitgebracht.

Advocaat ██████████, die verschijnt voor de verzoekende partij, en de heer ██████████ en de heer ██████████, die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoekster is houder van een Filipijns studiebewijs ‘Bachelor of Science in nursing (B.S.N.)’, uitgereikt door Xavier University te Cagayan de Oro op 15 september 2008.

Verzoekster dient bij NARIC-Vlaanderen een aanvraag van de gelijkwaardigheidserkenning in.

Bij beslissing van 20 augustus 2015 oordeelt NARIC-Vlaanderen dat verzoeksters studiebewijs niet als volledig gelijkwaardig wordt erkend met de Vlaamse graad ‘Bachelor in de Verpleegkunde’, noch met de graad van bachelor noch met de graad van HBO5-verpleegkunde, maar wel met de Vlaamse graad ‘diploma van secundair onderwijs – beroepssecundair onderwijs Thuis- en bejaardenzorg/zorgkundige.’

De beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Het studiebewijs uit [de] Filipijnen, ‘Bachelor of Science in nursing (B.C.N.)’, wordt gelijkwaardig verklaard met het volgende Vlaamse studiebewijs: ‘Diploma van secundair onderwijs – beroepssecundair onderwijs Thuis- en bejaardenzorg/zorgkundige.’

Bij deze brief vindt u het ministerieel besluit dat geldt als officieel document ter bevestiging van de gelijkwaardigheid van uw diploma met het hierboven vermelde studiebewijs. Het besluit in de bijlage is alleen rechtsgeldig op vertoon van uw originele en authentieke diploma.

Op basis van de schriftelijk gemotiveerde adviezen van de expertencommissie ‘niveau bachelor’ van 28 mei 2013 wordt uw Filipijns diploma ‘Bachelor of Science in nursing’ op 15 maart 2008 uitgereikt door Xavier University, **niet** als volledig gelijkwaardig erkend met de Vlaamse ‘Bachelor in de verpleegkunde’, noch met het Vlaams niveau ‘Bachelor’.

Die negatieve beslissing is gebaseerd op een substantieel verschil in de toepassing van de elementen bepaald in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs.

Dit substantieel verschil is als volgt gemotiveerd in toepassing van de volgende in artikelen 4 en 5 van het bovenvermelde besluit opgenomen elementen:

§2. De leerresultaten

- In de Vlaamse opleiding ‘Bachelor in de verpleegkunde’ is niet enkel het toepassen van richtlijnen belangrijk maar ook het kritisch redeneren over de richtlijnen en het ontwikkelen van een eigen visie;

- Deze verschillen uiten zich ook in de formulering van de Vlaamse learning-outcomes waar kritisch redeneren, complexiteit, verantwoordelijkheid en reflectie centraal staat. Dit is essentieel binnen het Vlaamse niveau 6 (bachelor) en de Vlaamse opleiding Bachelor in de verpleegkunde. Er is dus sprake van substantiële verschillen tussen de learning outcomes, die zich vertalen in de studieprogramma's. Een aantal jaar relevante beroepservaring in de Filipijnen kan hier geen compensatie zijn voor de vastgestelde essentiële verschillen. De context van stages en beroepsuitoefening is verschillend. Filipijnse deskundigen stelden ook vast dat Filipijnse verpleegkundigen geen beslissingsbevoegdheid hebben maar enkel een uitvoerende taak op zich nemen;
- Er ontbreken essentiële vaardigheden met betrekking tot de aspecten verantwoordelijkheid en leiderschap. De managementvaardigheden die aangeleerd worden zijn erg patiëntgericht en veel minder teamgericht. Er zijn ook essentiële verschillen in de niveaus van verantwoordelijkheden, zeker wat betreft coördinatie;
- In de beroepsuitoefening in de Filipijnen is een andere hiërarchie binnen de zorgsetting aanwezig dan in de Vlaamse context. De toepassing van de praktijk ligt bij de Filipijnse opleiding op een lager niveau dan bij de Vlaamse opleiding.

Op basis van het schriftelijk gemotiveerde advies van de expertencommissie 'niveau HBO5-verpleegkundige' van 3 juli 2013 wordt uw Filipijnse diploma **niet** als volledig gelijkwaardig erkend met de Vlaamse graad van 'HBO5-verpleegkundige' noch met het Vlaams niveau 'HBO5'.

Die negatieve beslissing is gebaseerd op een substantieel verschil in de toepassing van de elementen bepaald in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs.

Dit substantieel verschil is als volgt gemotiveerd in toepassing van de volgende in artikelen 4 en 5 van het bovenvermelde besluit opgenomen elementen:

§2. De leerresultaten

- Het studieprogramma van de instelling voldoet niet aan het vernieuwde curriculum, namelijk CHED MO nr. 14 van 2009

Op 19 augustus 2015 werd uw Filipijns diploma 'Bachelor of Science in nursing' opnieuw onderzocht door NARIC-Vlaanderen.

Op basis van dit onderzoek wordt uw Filipijns diploma 'Bachelor of Science in nursing' **niet** als volledig gelijkwaardig erkend met de Vlaamse graad van 'HBO5-verpleegkundige'.

Die negatieve beslissing is gebaseerd op een substantieel verschil in de toepassing van de elementen bepaald in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs.

Dit substantieel verschil is als volgt gemotiveerd in toepassing van de volgende in artikelen 4 en 5 van het bovenvermelde besluit opgenomen elementen:

§2. De leerresultaten

- De Filipijnse opleiding voldoet niet aan de richtlijn 2013/55/EU van het Europees parlement en de Raad van 20 november 2013 tot wijziging van de richtlijn 2005/36/EG betreffende de erkenning van beroepskwalificaties en [verordening] (EU) nr. 1024/2012 betreffende de administratieve samenwerking via het Informatiesysteem Interne Markt (de IMI-verordeningen). Deze stelt dat de opleiding tot verantwoordelijke algemeen ziekenverpleger ten minste 3 studie jaren of 4600 uur theoretisch en klinisch onderwijs omvat. Hierbij bedraagt de duur van het theoretisch onderwijs ten minste een derde (1533 uren) en die van het klinisch onderwijs ten minste de helft (2300 uren) van de minimumduur van de opleiding. Het aantal uur klinische opleiding van de Filipijnse opleiding bedroeg slechts 2142 uren, dit is bijgevolg een tekort aan 158 uren klinisch onderwijs.”

Dit is de eerste thans bestreden beslissing.

Bij brief van 9 september 2015 vraagt verzoekster de heroverweging (‘herziening’) van deze beslissing. Zij voegt hierbij aanvullende stukken toe. Verzoekster stelt in essentie enerzijds dat er niet alleen sprake is van relevante beroepservaring op de Filipijnen maar ook in Saoedi-Arabië en anderzijds dat de opleiding op de Filipijnen 3678 uren theorie en 2300 klinische uren omvat.

Op 8 oktober 2015 legt verzoekster nog bijkomende stukken voor.

Op 24 november 2015 beslist het afdelingshoofd dat het verzoek tot herziening ongegrond is. De beslissing luidt als volgt:

“Op 21 oktober 2015 werd uw Filipijns diploma ‘Bachelor of Science in nursing’ opnieuw onderzocht door NARIC-Vlaanderen.

Op basis van dit onderzoek wordt uw Filipijns diploma ‘Bachelor of Science in nursing’ **niet** als volledig gelijkwaardig erkend met de Vlaamse graad van ‘HBO5-verpleegkundige’.

Die negatieve beslissing is gebaseerd op een substantieel verschil in de toepassing van de elementen bepaald in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs.

Dit substantieel verschil is als volgt gemotiveerd in toepassing van de volgende in artikelen 4 en 5 van het bovenvermelde besluit opgenomen elementen:

§2. De leerresultaten

- Er werden 1536 uren theorie gevolgd (zonder de niet relevante vakken). Er werden 2142 uren RLE gevolgd volgens het officiële studieprogramma. Het laatste blad van het studieprogramma werd opnieuw ingediend met twee ingevulde extra velden. De opleiding voldoet niet aan het nieuw curriculum. De opleiding werd gevolgd volgens het oud curriculum, wat betekent dat er veel niet-relevante vakken gevolgd zijn zoals christology, Rizal, Zuid-Aziatische civilisatie, enz... Dit gaat ten koste van relevante vakken voor de Vlaamse opleiding HBO5 Verpleegkunde. De vorige beslissing blijft dus behouden. Een herziening is pas mogelijk wanneer alle negatieve argumenten weerlegd worden.”

Dit is de tweede thans bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist niet de ontvankelijkheid van het verzoekschrift.

De Raad ziet evenmin redenen om zulks ambtshalve te doen. Het beroep is ontvankelijk.

In de antwoordnota stelt verwerende partij dat in de tweede bestreden beslissing geen uitspraak werd gedaan over de beroepservaring van verzoekster. Verzoekster had zich op die ervaring uitdrukkelijk beroepen en verwerende partij wijst op eerdere rechtspraak van de Raad waarin is aangegeven dat uit de bestreden beslissing zelf moet blijken dat door de erkenningsautoriteit rekening werd gehouden met de professionele ervaring van de verzoeker.

Verwerende partij stelt dat zij het dossier ambtshalve zal ‘heropenen’ en zal nagaan of de beroepservaring van verzoekster de vastgestelde tekorten kan compenseren.

Verzoekster gaat in haar wederantwoordnota niet in op het door verwerende partij ingenomen standpunt.

Aangezien verwerende partij aldus een nieuwe beslissing met een andere, bijkomende motivering in het vooruitzicht stelt, beschouwt de Raad de door verwerende partij meegedeelde ‘heropening’ als een intrekking van de tweede bestreden beslissing.

Ter zitting verduidelijkt verwerende partij dat het dossier van verzoekster in de loop van de maand februari 2016 opnieuw zal worden besproken. Zij stelt dat bij die beoordeling rekening zal worden gehouden met de elementen die verzoekende partij nog heeft aangevoerd in haar wederantwoordnota. Verwerende partij verklaart tevens dat zij bij dit nieuw onderzoek niet alleen de eventuele gelijkwaardigheid met de Vlaamse graad van HBO5-Verpleegkundige zal onderzoeken, maar ook de mogelijke gelijkwaardigheid met hetzij Bachelor in de Verpleegkunde, hetzij de Vlaamse graad van Bachelor als dusdanig.

Huidig beroep is derhalve zonder voorwerp.

Aangezien de intrekking – vooralsnog – niet in een afzonderlijke beslissing is geformaliseerd en ten einde verwerende partij ertoe te bewegen omtrent verzoeksters aanvraag uitspraak te doen in één alomvattende beslissing, komt het gepast voor de bestreden beslissingen van 20 augustus 2015 en 24 november 2015 te vernietigen.

BESLISSING

1. De Raad vernietigt de bestreden beslissingen van 20 augustus 2015 en van 24 november 2015.

2. Verwerende partij neemt ten aanzien van verzoekster een nieuwe beslissing en doet zulks uiterlijk op 11 maart 2016.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 11 februari 2016, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	Voorzitter van de Raad
Jan Geens	bijzitter
Daniël Cuypers	bijzitter

bijgestaan door

Melissa Thijs	secretaris
---------------	------------

De secretaris

De voorzitter

Melissa Thijs

Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Zitting van 27 april 2016

Arrest nr. 2.901 van 27 april 2016 in de zaak 2016/093

In zake:

Tegen:

I. Voorwerp van de vordering

Verzoekende partij tekent beroep aan tegen de beslissing van Naric-Vlaanderen waarbij het diploma ‘Diplomă de licență în domeniul relații economice internaționale’ gelijkwaardig werd verklaard met de Vlaamse graad van ‘Bachelor of science in de toegepaste economische wetenschappen: bedrijfskunde’.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 april 2016.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

III. Feiten

Verzoekende partij behaalde in 2012 in Roemenië het diploma van “Diplomă de licență în domeniul relații economice internaționale”.

Het beroep betreft de gelijkwaardigheid van het diploma van “Diplomă de licență în domeniul relații economice internaționale” met de Vlaamse graad van “Bachelor of science in de toegepaste economische wetenschappen: bedrijfskunde”.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 14 maart 2016 werd beslist dat het Roemeens diploma gelijkwaardig werd verklaard.

Het besluit stelde dat het diploma uit Roemenië, getiteld “Diploma de licenta in domeniul relatii economice internationale”, uitgereikt op 11 april 2012 als gelijkwaardig wordt erkend met de Vlaamse graad van “Bachelor of science in de toegepaste economische wetenschappen: bedrijfskunde” (studiegebied: Economische en toegepaste economische wetenschappen).

De beslissing werd meegedeeld via een schrijven op datum van 14 maart 2016.

Bij aangetekend schrijven van 2 maart 2016 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

In de *antwoordnota* stelt verwerende partij dat zij uit de summiere vermelding in het verzoekschrift niet kan opmaken welke bezwaren verzoekende partij wenst in te roepen. Verwerende partij leest enkel dat verzoekende partij “tegen deze beslissing in beroep wil gaan”. Het is voor verwerende partij dan ook niet mogelijk om inhoudelijk in te gaan op het verzoekschrift.

Met een e-mail van 30 maart 2016 deelt verzoekende partij vervolgens het volgende mee aan de Raad: “*Op 21 maart ontving u een aantekening van beroep van [verzoekende partij]. Ik wil u melden dat dit wegens een misverstand geannuleerd en ongedaan mag worden. Het betreft een verklaring van **gelijkwaardigheid van mijn buitenlands diploma** waarvoor ik **wel een gunstig antwoord** had gekregen. Deze procedure hoeft dus niet behandeld te worden op 27 april ‘16. Kan u mij een bevestiging bezorgen dat de procedure niet nodig zal zijn ?*”.

Beoordeling

De Raad beschouwt de kennisgeving van verzoekende partij als een afstand van beroep.

Er zijn geen redenen om die afstand niet toe te staan.

BESLISSING

De Raad stelt de afstand vast.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 27 april 2016, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, Ite Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Jan Geens	bijzitter
Piet Versweyvelt	bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris
Melissa Thijs

De voorzitter
Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnterpreteerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Zitting van 6 juni 2016

Arrest nr. 2.931 van 6 juni 2016 in de zaak 2016/126

In zake:

tegen: NARIC-VLAANDEREN
met zetel te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 3 mei 2016, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van 21 maart 2016 waarbij het studiebewijs van verzoekster gelijkwaardig wordt verklaard met de Vlaamse graad van ‘Bachelor of Science in de Geneeskunde’, studiegebied: Geneeskunde.

II. Verloop van de rechtspleging

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 6 juni 2016.

Voorzitter van de Raad Jim Deridder heeft verslag uitgebracht.

III. Feiten

Verzoekster beschikt over een diploma getiteld ‘Diploma in de Geneeskunde – arts’ dat op 27 juni 2002 is uitgereikt door de Lugansk State Medical University te Oekraïne.

Zij stelt daarnaast ook een specialisatieopleiding te hebben genoten en een doctoraatsthesis te hebben verdedigd.

Verzoekster dient een aanvraag tot erkenning van dit diploma in, met het oog op een gelijkwaardigverklaring als master in de Geneeskunde.

Bij beslissing van 21 maart 2016 wordt het buitenlandse studiebewijs van verzoekster gelijkwaardig verklaard met het diploma ‘Bachelof of Science in de Geneeskunde’, studiegebied: Geneeskunde.

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Afstand

Verwerende partij heeft op 11 mei 2016 aan verzoekende partij meegedeeld dat haar dossier opnieuw zal worden beoordeeld.

Verzoekende partij heeft op 26 mei 2016 aan verwerende partij meegedeeld haar beroep in te trekken.

De Raad beschouwt dit als een afstand en ziet geen reden om die afstand niet in te willigen.

BESLISSING

De Raad stelt de afstand vast.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 6 juni 2016, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,	voorzitter van de Raad
Jan Geens	bijzitter
Piet Versweyvelt	bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris
Freya Gheysen

De voorzitter
Jim Deridder

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep

dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnterpreteerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Zitting van 22 juni 2016

Arrest nr. 2.945 van 22 juni 2016 in de zaak 2012/064

In zake: [REDACTED]

Tegen: VLAAMSE GEMEENSCHAP
vertegenwoordigd door Naric-Vlaanderen
met zetel te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15
Bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 2 april 2012, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van 15 maart 2012 waarbij het studiebewijs van verzoekster niet als volledig gelijkwaardig wordt verklaard met de Vlaamse graad van ‘Master in de psychologie’.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 april 2012, waarop de zaak voor onbepaalde tijd werd uitgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juni 2016.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

De heer [REDACTED] en de heer [REDACTED], die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoekende partij behaalde in 2003 in het Verenigd Koninkrijk het diploma van “Master of science in psychology”.

Het beroep betreft de volledige gelijkwaardigheid van het diploma van “Master of science in psychology” met het Vlaams diploma van “Master in de psychologie”.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 15 maart 2012 werd enerzijds bevestigd dat het diploma uit het Verenigd Koninkrijk van verzoekster (“Master of science in psychology”) een hoger onderwijsdiploma is met ten minste het niveau van een Vlaamse graad van “Master”. Anderzijds werd beslist dat het desbetreffende diploma niet volledig gelijkwaardig wordt verklaard met de Vlaamse graad van “Master in de psychologie”.

De definitieve erkenningsbeslissing stelde dat er een substantieel verschil met de master in de psychologie bestaat omdat het buitenlandse curriculum qua inhoud en studieomvang van de Vlaamse opleiding verschilt. Het gaat hier immers om een éénjarige masteropleiding met een andere onderwijsvisie en opleidingsdoelstellingen dan de tweejarige Vlaamse opleiding waarbij ook essentiële opleidingsonderdelen zoals therapievakken (psychodynamische therapie), diagnostiek en verdiepende kennis van psychologische disciplines ontbreken. Daarnaast merkte de erkenningsinstantie op dat het tekort aan studieomvang gecompenseerd kan worden door ten minste één jaar relevante beroepservaring, maar dat er daarvan onvoldoende bewijs van terug te vinden is in het toegestuurde dossier. Ze stelt dat er onvoldoende werkgeversattesten, -bewijsstukken, arbeidscontracten en/of aanstellingsbewijzen aanwezig zijn. Ten slotte wijst de erkenningsinstantie erop dat er in het toegestuurde dossier ook geen bewijsstukken van stage in de opleiding te vinden zijn, waardoor het niveau en de inhoud ervan niet kan worden onderzocht.

De beslissing werd meegedeeld via een schrijven op datum van 15 maart 2012.

Bij aangetekend schrijven van 2 april 2012 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij merkt op dat verzoekende partij op 11 januari 2013 de beoogde gelijkwaardigheid verkreeg met de Vlaamse graad van Master in de Psychologie. De Raad stelt vast dat dit tevens uit de bijgevoegde stukken blijkt.

Het huidig beroep tegen de beslissing waarbij het studiebewijs van verzoekster niet als volledig gelijkwaardig wordt verklaard met de Vlaamse graad van ‘Master in de psychologie’ is dan ook zonder voorwerp geworden.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 22 juni 2016, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, Ite Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Daniël Cuypers	bijzitter
Henri Verhaaren	bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

Melissa Thijs

De voorzitter

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnterpreteerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 2.946 van 22 juni 2016 in de zaak 2013/038

In zake: [REDACTED]

Tegen: VLAAMSE GEMEENSCHAP
vertegenwoordigd door Naric-Vlaanderen
met zetel te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15
Bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 26 februari 2013, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van Naric-Vlaanderen waarbij het diploma “Lerares geschiedenis en sociaal-politieke disciplines” niet als volledig gelijkwaardig werd erkend met de Vlaamse graad van “Master in de geschiedenis”.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend. Verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 maart 2013, waarna het dossier voor onbepaalde tijd werd uitgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juni 2016.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

Verzoekster en de heer [REDACTED], die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoekende partij behaalde in 1995 in Rusland het diploma van “Lerares geschiedenis en sociaal-politieke disciplines”.

Het beroep betreft de volledige gelijkwaardigheid van het diploma van “Lerares geschiedenis en sociaal-politieke disciplines” met het Vlaams diploma van “Master in de geschiedenis”.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 25 juli 2012 werd gestipuleerd dat op basis van de uitgebrachte adviezen het Russische diploma “Lerares geschiedenis en sociaal-politieke disciplines” niet als volledig gelijkwaardig werd erkend met de Vlaamse graad van “Master in de geschiedenis”.

Bij aangetekend schrijven van 31 augustus 2012 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

Bij besluit 2012/175 van 21 september 2012 vernietigde de Raad de bestreden beslissing op grond van volgende overwegingen:

“Het onderdeel is gegrond. Het blijkt niet dat de verwerende partij de adviezen waar zij haar beslissing op steunt heeft meegedeeld aan de verzoekende partij zodat de motivering die de Raad te beoordelen heeft, beperkt is tot de volgende zinnen:

“- in de gevolgde opleiding valt de verdiepende component te licht uit in vergelijking met de Vlaamse masteropleiding in de geschiedenis, grotendeels doordat de gevolgde opleiding sterk gericht is op een specifieke beroepsuitweg van leraar”;

- het ontbreken van een archivalisch onderzoek in de eindverhandeling hetgeen essentieel is voor een thesis van een Vlaamse masteropleiding”.

Uit deze summiere gegevens kan de verzoekende partij noch de Raad opmaken welke precieze tekorten in de opleiding van de verzoekende partij het substantieel verschil uitmaken met de master in de geschiedenis, minstens dat van bachelor in de geschiedenis.”

In opvolging van het vernietigingsbesluit 2012/175 van 21 september 2012 heeft Naric-Vlaanderen op 15 januari 2013 een nieuwe beslissing genomen. De erkenningsinstantie stelde dat het Russisch diploma “Lerares geschiedenis en sociaal-politieke disciplines” van verzoekster gelijkwaardig wordt verklaard met de Vlaamse graad van “Bachelor in het onderwijs: secundair onderwijs”, maar niet als volledig gelijkwaardig werd erkend met de Vlaamse graad van “Master in de geschiedenis”.

De definitieve erkenningsbeslissing stelde dat in de gevolgde opleiding de verdiepende component te licht uitvalt in vergelijking met de Vlaamse masteropleiding in de geschiedenis. De erkenningsinstantie benadrukt dat het dossier te weinig elementen bevat die wijzen op een voldoende graad van wetenschappelijke verdieping. Er is immers geen informatie beschikbaar over werkcolleges, casestudies, toepassingen met zelfstandig onderzoek en rapportering, en het programma bevat geen (clusters van) vakken die wijzen op bepaalde specialismen. Verder stelde de erkenningsinstantie dat er archivalisch onderzoek, wat essentieel is voor een thesis in de Vlaamse masteropleiding, ontbreekt in de eindverhandeling. Ze stipt aan dat het Vlaamse masterproefschrift van de opleiding geschiedenis het bewijs moet leveren dat een student archivalia in geschiedkundig onderzoek op een wetenschappelijke manier kan benutten. Het masterproefschrift kan dan ook niet beperkt blijven tot een synthese van gepubliceerde werken, noch tot een literatuurstudie. De erkenningsinstantie stelt dat bovendien een uitgebreide passieve talenkennis vereist is voor wie een internationaal thema als onderwerp kiest, vermits de raadpleging van wetenschappelijke literatuur in vreemde talen dan onontbeerlijk is. Op al deze punten blijkt de Russische thesis niet te voldoen.

Op 28 januari 2013 heeft verzoekende partij deze beslissing ontvangen.

Bij aangetekend schrijven van 26 februari 2013 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het verzoekschrift niet.

De Raad ziet evenmin redenen om zulks ambtshalve te doen. Het beroep is ontvankelijk.

V. Uitspraak van de Raad

In opvolging van het tussenbesluit van 26 maart 2013 werd dit dossier opnieuw opgeroepen voor verdere behandeling door de Raad. Uit de antwoordnota van verwerende partij blijkt dat zij op 6 juni 2016 bijkomende stukken heeft ontvangen en dat in het licht hiervan het volledige dossier opnieuw ter advies zal worden voorgelegd met het oog op de eventuele gelijkwaardigheid met de Vlaamse graad van Master in de geschiedenis. Verwerende partij verklaart tevens hieromtrent op korte termijn een nieuwe beslissing te zullen nemen. Ter zitting verduidelijkt ze dat ze binnen een termijn van drie maanden een beslissing zal nemen.

De Raad acht het om proceseconomische redenen beide partijen ten goede te komen de behandeling van het dossier te verdagen zodat verwerende partij de voormelde nieuwe beslissing kan nemen. Ter zitting verklaren beide partijen met deze werkwijze te kunnen instemmen.

Als verwerende partij van oordeel is dat de intussen ontvangen bijkomende gegevens en documenten geen invloed hebben op de thans bestreden beslissing en deze ongewijzigd bevestigt, dan zal de zaak opnieuw in behandeling genomen worden. Als verwerende partij wel een nieuwe beslissing neemt, die niet louter de bevestiging is van de thans bestreden beslissing, dan kan dit in voorkomend geval aanleiding geven tot een nieuw beroep bij de Raad.

BESLISSING

Het dossier wordt opnieuw opgeroepen op een door de Raad te bepalen datum.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 22 juni 2016, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, Ite Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Daniël Cuypers	bijzitter
Henri Verhaaren	bijzitter

bijgestaan door

Melissa Thijs	secretaris
---------------	------------

De secretaris

Melissa Thijs

De voorzitter

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 2.972 van 13 juli 2016 in de zaak 2016/137

In zake: [REDACTED]

Tegen: [REDACTED]

I. Voorwerp van de vordering

Verzoekende partij tekent beroep aan tegen de beslissingen van Naric-Vlaanderen van 10 december 2015 en 20 januari 2016 waarbij het diploma “Doctor of Philosophy in Engineering Educational Technology, Electrical Engineering and Technical Education Department” niet als volledig gelijkwaardig werd erkend met de Vlaamse graad van “Doctor in de ingenieurswetenschappen”, noch met het Vlaamse niveau van “Doctor”.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend. Verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juni 2016.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

Advocaat [REDACTED], die verschijnt voor de verzoekende partij, en [REDACTED] en [REDACTED], die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoekende partij behaalde in Irak in 1994 het diploma van “Master of Science in instructional technology” en in 2004 het diploma van “Doctor of Philosophy in Engineering Educational Technology, Electrical Engineering and Technical Education Department”.

Het beroep betreft de volledige gelijkwaardigheid van het diploma van “Doctor of Philosophy in Engineering Educational Technology, Electrical Engineering and Technical Education

Department” met de Vlaamse graad van “Doctor in de ingenieurswetenschappen” en/of het Vlaamse niveau van “Doctor”.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 10 augustus 2015 werd beslist dat het Iraaks diploma “Master of Science in instructional technology” gelijkwaardig wordt verklaard met de Vlaamse graad van “Master of Science in de ingenieurswetenschappen: elektrotechniek”. Het Iraaks diploma “Doctor of Philosophy in Engineering Educational Technology, Electrical Engineering and Technical Education Department” wordt echter niet volledig gelijkwaardig verklaard met de Vlaamse graad van “Doctor in de ingenieurswetenschappen”.

De beslissing stelde dat er een substantieel verschil in de toepassing van de elementen bestaat, vermeld in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs. Dat substantiële verschil is als volgt gemotiveerd, met toepassing van de elementen die zijn opgenomen in artikel 4 en 5 van het voormelde besluit:

§2. *De leerresultaten:* in Vlaanderen heeft een doctoraat een eigen onderzoekscomponent waarbij niet alleen bestaande kennis wordt geëvalueerd, maar ook nieuwe kennis wordt opgebouwd. In het Iraakse doctoraat is van beide aspecten weinig terug te vinden. De thesis is kort en past vooral gekende kennis toe, in plaats van nieuwe kennis te ontwikkelen.

Op 4 september 2015 diende verzoekende partij een aanvraag tot herziening en heroverweging in.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 10 december 2015 werd beslist dat het Iraaks diploma niet volledig gelijkwaardig werd verklaard met de Vlaamse graad van “Doctor in de ingenieurswetenschappen”, noch met het Vlaamse niveau van “Doctor”.

De beslissing stelde dat er een substantieel verschil bestaat in de toepassing van de elementen, vermeld in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs. Dat substantiële verschil is als volgt gemotiveerd, met toepassing van de elementen die zijn opgenomen in artikel 4 en 5 van het voormelde besluit:

§2. *De leerresultaten:* Een eerste voorwaarde in de Vlaamse ingenieursopleidingen is dat een doctoraatswaardig proefschrift een wezenlijke bijdrage moet leveren tot nieuw onderzoek in

het domein. Uit de bijkomende voorgelegde documenten blijkt dat het voorgelegde proefschrift afgelegd werd in de domeinen van de communicatietechnologie en het onderwijs hierover. Uit grondige analyse van het proefschrift (op basis van de mondelinge toelichting van verzoeker en de doorgestuurde samenvatting inclusief de tabellen en figuren) blijkt dat het proefschrift geen vernieuwend onderzoek bevat in het domein van de communicatietechnologie. Deze praktische invulling van het werk komt sterk overeen met de verwachtingen van een Vlaams masterproefschrift, maar niet met de verwachtingen van een Vlaams doctoraatsproefschrift, aangezien enkel bestaande kennis werd toegepast en bruikbaar gemaakt, maar geen nieuwe kennis werd ontwikkeld. De noodzakelijke onderzoekscomponent in het domein is dus niet aanwezig in het buitenlandse proefschrift. Ook wat de onderwijscomponent betreft is er een grote waarde in het aanleren van de technieken aan ingenieurs in Irak, maar er werden in het proefschrift geen onderwijskundige vernieuwingen ontwikkeld of voorgesteld. Ook hier ontbreekt dus de onderzoekscomponent.

Een essentiële voorwaarde voor het verkrijgen van een doctoraatstitel in Vlaanderen is dat het onderzoekswerk gepubliceerd werd in internationale journals en/of voorgesteld werd op internationale conferenties. In de Vlaamse ingenieursfaculteit worden minimaal één journalbijdrage en drie conferentiebijdragen ofwel twee journalbijdragen geëist. Hierdoor kan de kwaliteit van het werk gewaarborgd worden, aangezien dergelijk publicaties gepaard gaan met *peer review* en dus door de wetenschappelijke onderzoeksgemeenschap als relevant aanvaard werden. Verzoeker heeft geen enkele internationale publicatie over zijn doctoraatswerk gepubliceerd. Hij heeft achteraf (9 jaar na zijn doctoraatswerk) wel nog een journalpublicatie behaald in een journal van de universiteit waar hij toen werkzaam was (dat zou in Vlaanderen een a2-publicatie zijn en niet de vereiste a1-publicatie). Bovendien was deze publicatie het gevolg van het onderzoekswerk met zijn studenten toen en heeft verzoeker mondeling bevestigd dat deze publicatie niet ging over zijn doctoraatsonderwerp. Verzoeker heeft ook mondeling bevestigd dat er geen andere publicaties waren in journals of op conferenties en dat de enige neerslag van zijn onderzoekswerk te vinden was in zijn doctoraatsproefschrift. De nodige voorwaarde voor een doctoraatsdiploma in Vlaanderen (voldoende publicaties in internationale tijdschriften of conferenties) is hierbij dus niet voldaan.

De beslissing werd meegedeeld via een schrijven op datum van 10 december 2015.

Op 5 januari 2016 diende verzoeker een verzoek tot heroverweging in.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 20 januari 2016 werd beslist dat de beslissing van 10 december 2015 om het Iraaks diploma niet gelijkwaardig te verklaren met de graad van “Doctor in de ingenieurswetenschappen”, noch met het Vlaamse niveau van “Doctor” behouden blijft.

De beslissing stelde dat er bij een heroverweging geen nieuwe elementen of documenten aan het dossier kunnen toegevoegd worden. Het moet dus gaan om een materiële vergissing van de erkenningsautoriteit. Verzoeker stelt dat er een materiële vergissing zou gemaakt zijn bij de aanstelling van de expert die Naric-Vlaanderen een advies bezorgde in het dossier. De beslissing stelt dat Naric-Vlaanderen krachtens artikel 14 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs een advies vroeg aan de faculteit ingenieurswetenschappen van [UGent]. Gelet op het Iraaks doctoraat kan moeilijk betwist worden dat de vraag tot advies gericht moest worden op de gelijkwaardigheid met hetzij de Vlaamse graad van “Doctor in de ingenieurswetenschappen”, hetzij het Vlaamse niveau van “Doctor”. Het lijkt dan ook behoorlijk vreemd te beweren dat een professor in de ingenieurswetenschappen, die overigens lid is van de vakgroep elektronica en informatiesystemen, niet in staat zou zijn om te beoordelen of het Iraaks doctoraat gelijkwaardig kan zijn aan een (huidig) Vlaamse doctoraat in de ingenieurswetenschappen, hetzij een Vlaams doctoraat in het algemeen. Verzoeker stelt dat Naric-Vlaanderen om redenen die hem vreemd blijven op pertinente wijze verzuimt om het studiebewijs correct te kwalificeren. De erkenningsautoriteit verwijst hiervoor naar de beslissing van 10 december 2015 waarin uitvoerig gemotiveerd wordt waarom het diploma niet volledig gelijkwaardig erkend kan worden met hetzij de Vlaamse graad van “Doctor in de ingenieurswetenschappen”, hetzij het Vlaamse niveau van “Doctor”.

De erkenningsautoriteit verwijst ook naar het feit dat verzoeker de mogelijkheid kreeg het doctoraat mondeling verder toe te lichten. Dit is overigens ook duidelijk op te maken uit de beslissing van 10 december 2015. De erkenningsautoriteit geeft nog mee dat zij instaat voor de beoordeling van de gelijkwaardigheid van het buitenlands studiebewijs met een overeenstemmend Vlaams studiebewijs. Zij spreekt zich dus niet uit over het Iraaks doctoraat *as such*, maar over de vraag of dit doctoraat gelijkwaardig is aan een (huidig) Vlaams doctoraat (in de ingenieurswetenschappen). Verzoeker stelt overigens dat Naric-Vlaanderen

verkeerdelijk verwijst naar de naam van het diploma. Een eventuele ‘verkeerde’ verwijzing naar “Doctor of Philosophy – elektriciteit” berust volgens de erkenningsautoriteit op de door verzoeker aangeleverde beëdigde vertaling in het dossier.

De beslissing werd meegedeeld via een schrijven op datum van 20 januari 2016.

Bij aangetekend schrijven van 15 februari 2016 diende verzoeker een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid – tijdigheid van het beroep

De Raad onderzoekt, desnoods ambtshalve, of het verzoekschrift tijdig binnen de decretaal bepaalde vervalltermijn is ingediend.

Verzoeker diende een beroep in bij de Raad tegen de beslissingen van verweerder met datum van respectievelijk 10 december 2015 en 20 januari 2016.

Overeenkomstig artikel II. 294, §1 van de Codex Hoger Onderwijs dienen de beroepen tegen een beslissing inzake de gelijkwaardigheid van een buitenlands diploma (artikel I.3, 67° h van de Codex) bij de Raad te worden ingesteld “*binnen een vervalltermijn van 30 dagen die ingaat de dag na kennisname van de definitieve beslissing van het bij of krachtens het decreet bevoegd orgaan en uiterlijk de eenendertigste dag na de dag van een kennisgeving van de betrokken beslissing*”.

Uit het dossier blijkt niet wanneer verzoeker precies kennis heeft genomen van de eerste bestreden beslissing dd. 10 december 2015. Wel staat vast dat verzoeker er uiterlijk op 5 januari 2016 kennis van heeft genomen, zijnde de datum van het verzoek tot heroverweging van voormelde beslissing. De beroepstermijn van 30 dagen begint bijgevolg te lopen de dag na die van de (uiterlijke) kennisname van de beslissing dd. 10 december 2015, *in casu* vanaf 6 januari 2016, om te verstrijken op 4 februari 2016.

De aangetekende zending aan de Raad draagt als datum 15 februari 2016. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk *ratione temporis* voor wat de eerste bestreden beslissing dd. 10

december 2015 betreft. Het beroep is wel ontvankelijk *ratione temporis* wat betreft de tweede bestreden beslissing dd. 20 januari 2016.

V. De middelen

A. Eerste middel

Uit het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoeker zich in een enig middel beroept op een foutieve kwalificatie van zijn diploma en de daaruit volgende aanstelling van een ‘verkeerde’ expert.

Standpunt van partijen

Verzoeker stelt dat zijn diploma pertinent op foute wijze wordt gekwalificeerd. Aldus is er steeds sprake van een studiebewijs “Doctor of Philosophy – elektriciteit” in plaats van een studiebewijs “Doctor of Philosophy in Engineering Educational Technology, Electrical Engineering and Technical Education Department”.

Volgens de erkenningsautoriteit gaat het om een doctoraatsdiploma “elektriciteit”. Dit is volgens verzoeker evenwel volstrekt verkeerd. Een meer correcte vertaling is graad van doctor in “de onderwijswetenschappen voor ingenieurswetenschappen, in ingenieurswetenschappen (elektriciteit), evenals in het departement voor technische opleiding”.

Verzoeker stelt dat er op grond van deze (foutieve) kwalificatie van zijn diploma overeenkomstig artikel 14 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 een professor in de ingenieurswetenschappen, lid van de vakgroep elektronica en infomatiesystemen, als expert werd aangesteld.

In geen geval trekt verzoeker de deskundigheid van professor [S.] in zijn vakgebied (elektrotechniek) in twijfel. Het werk van verzoeker handelt echter over onderwijswetenschappen enerzijds en communicatietechnologie anderzijds. Geen enkele van deze materies behoort tot het vakgebied van de aangestelde expert. Artikel 14 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 bepaalt nochtans dat de aangestelde experts moeten gekozen worden op basis van hun vakinhoudelijke expertise van hun kennis van onderwijssystemen van een land of regio. Verzoeker ziet niet in waarom de erkenningsautoriteit geen expert heeft aangesteld hetzij in onderwijswetenschappen voor ingenieurswetenschappen,

hetzij in de onderwijssystemen van Irak. Voor wat betreft dat eerste beschikken bijna alle Vlaamse universiteiten over een departement “ICT – Educational technology”.

Gelet op het feit dat zijn studiebewijs foutief wordt gekwalificeerd, kan verzoeker niet anders dan te verzoeken om (i) een (correcte) herkwalificatie van zijn studiebewijs, en om (ii) dit laatste voor te leggen aan een expert in het betreffende vakgebied. Zolang dit niet gebeurt, blijft een correcte aftoetsing van het academisch werk van verzoeker aan de wettelijke criteria immers onmogelijk en begaat de erkenningsautoriteit willens nillens een materiële vergissing.

In zijn *antwoordnota* stelt verweerder dat men nergens beweert dat het om een diploma “elektriciteit” zou gaan. Voor de benaming van het diploma op zijn besluiten grijpt verweerder steeds terug naar de (door verzoeker bezorgde) beëdigde vertaling. Deze beëdigde vertaling benoemt het diploma als een “*doctor of philosophy* in de technologie van het engineering onderwijs/specialisatie elektriciteit”. Deze benaming werd door verweerder in de brief en op het besluit afgekort tot een “doctor in philosophy – elektriciteit”.

De titel (of vertaling van het diploma) wordt volgens verweerder enkel gebruikt om het diploma te benoemen op de besluiten en de brieven. Voor het bepalen van het studiegebied waarbinnen de gelijkwaardigheid moet worden onderzocht en het beoordelen van het diploma zelf, wordt uiteraard steeds naar het volledige dossier gekeken.

Wat betreft de aanstelling van een expert in de onderwijssystemen van Irak stelt verweerder dat de inschaling van het diploma in Irak duidelijk is: het betreft een Iraaks doctoraatsdiploma, dat wordt nergens betwist. De vraag die zich stelt is of het Iraaks doctoraatsdiploma gelijkgesteld kan worden met een Vlaams doctoraat (in de ingenieurswetenschappen). Wat de aanstelling van een expert in de onderwijswetenschappen betreft, moet volgens verweerder uit het verzoekschrift begrepen worden dat verzoeker wél de deskundigheid van de aangestelde expert om te oordelen of een buitenlands diploma gelijkwaardig verklaard kan worden met de Vlaamse graad van “Doctor in de ingenieurswetenschappen” in twijfel trekt.

Verweerder vroeg krachtens artikel 14 van het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs een advies aan de faculteit ingenieurswetenschappen van de [UGent]. Gelet op de inhoud en benaming van het Iraaks

doctoraat kan volgens verweerder moeilijk betwist worden dat de vraag tot advies gericht moest zijn met het oog op de gelijkwaardigheid met hetzij de Vlaamse graad van “Doctor in de ingenieurswetenschappen”, hetzij het Vlaamse niveau van “Doctor”. Het dossier werd dan ook voorgelegd aan de faculteit ingenieurswetenschappen en architectuur van de [UGent]. Binnen de faculteit werd het dossier behandeld door professor [D.S.], lid van de vakgroep Elektronica en Informatiesystemen. Daarnaast begeleidt professor [S.] een aantal doctoraatsstudenten bij hun doctoraat in de ingenieurswetenschappen. Het kan dus moeilijk betwist worden dat hij als adviesverlener uitstekend geplaatst is om de gelijkwaardigheid van een buitenlands doctoraat met als titel “Design and Simulation Environment Cellular Communication System” met een Vlaams doctoraat (in de ingenieurswetenschappen) te beoordelen.

Verweerder wenst ook de aandacht te vestigen op de eigenlijke motivering van de beslissing, die in het verzoekschrift nergens terug te vinden is. De motivering vermeldt samenvattend de volgende substantiële verschillen om geen gelijkwaardigheid met de Vlaamse graad van “Doctor (in de ingenieurswetenschappen)” toe te kennen:

- de noodzakelijke onderzoekscomponent in het domein is niet aanwezig in het buitenlandse proefschrift;
- het ontbreken van een publicatie van het onderzoekswerk in internationale journals en/of voorgesteld worden op internationale conferenties, een essentiële voorwaarde voor het verkrijgen van een doctoraatstitel in Vlaanderen die niet voldaan werd.

Het betreft algemene eisen die aan elk Vlaams doctoraat (in de ingenieurswetenschappen) gesteld worden. Deze substantiële verschillen hebben geen betrekking op het specifieke onderwerp van het doctoraat. Bovendien toont verzoeker ook nergens aan waaruit blijkt dat professor [S.] niet met kennis van zaken oordeelt over het onderwerp van het doctoraat, laat staan de vraag of het diploma gelijkwaardig is.

Verweerder wijst er ook op dat verzoeker (mede gelet op het beperkt aantal documenten dat beschikbaar was) door de expert werd uitgenodigd voor een gesprek, waarin verzoeker de mogelijkheid heeft gekregen om het doctoraat verder toe te lichten. Dit pleit opnieuw voor de deskundigheid en grondigheid waarmee het dossier door de expert beoordeeld werd.

Wat betreft de vraag om het advies voor te leggen aan een expert binnen het studiegebied “Master of Educational Studies”, ziet verweerder niet in waarom een andere expert tot een andere conclusie zou komen wat de onderzoekscomponent en publicatieverplichting betreft.

Bovendien geeft verzoeker nergens aan waaruit zou moeten blijken dat het advies en de beslissing niet gebaseerd zouden zijn “op een correcte aftoetsing van het academisch werk van verzoeker”. Het moet volgens verweerder ook duidelijk zijn dat het doctoraat zich situeert binnen het studiegebied ‘ingenieurswetenschappen’ en dat dat ook de gelijkwaardigheid is die onderzocht kan en moet worden. Verweerder begrijpt dan ook niet waarom verzoeker stelt dat zijn doctoraat beter beoordeeld kan worden door een professor binnen de opleiding “Master of Educational studies” dan door een professor binnen de faculteit ingenieurswetenschappen. Verweerder blijft van oordeel dat er geen enkel argument is om aan te nemen dat de expert die het advies heeft aangeleverd niet geschikt zou zijn om te beoordelen of het Iraaks doctoraat gelijkwaardig verklaard kan worden met de Vlaamse graad van “Doctor (in de ingenieurswetenschappen)”.

In zijn *wederantwoordnota* stelt verzoeker dat de nadruk in zijn diploma duidelijk ligt op de onderwijscomponent, niet op de ingenieurswetenschappen. Toch categoriseert verweerder zijn proefschrift in het vakgebied van de ingenieurswetenschappen en niet in het domein van de onderwijswetenschappen (voor ingenieurswetenschappen).

Verzoeker stelt dat verweerder, door de gelijkwaardigheid van zijn proefschrift ter beoordeling voor te leggen aan de faculteit ingenieurswetenschappen en architectuur van [UGent], een materiële vergissing begaat in strijd met artikel 14 van het Besluit van de Vlaamse Regering. Verzoeker benadrukt dat ook de Belgische onderwijsinstellingen duidelijk het onderscheid maken tussen deze laatste departementen en “Educational Technology”-departementen.

De door verweerder aangestelde expert [D.S.] is volgens verzoeker:

- niet thuis in de materie die het onderwerp uitmaakt van zijn proefschrift (onderwijswetenschappen, in het bijzonder ‘Educational Technology’);
- niet eens gespecialiseerd in de tak van de ingenieurswetenschappen waarop het onderwijswetenschappelijk onderzoek van verzoeker betrekking heeft (mobiele communicatietechnologie);
- dan ook niet gekwalificeerd om de studie van de stand van zaken (hoofdstuk 2), de onderzoekscomponent (hoofdstuk 3) en de conclusies van het onderzoek (hoofdstukken 4 en 5) te beoordelen;

- bijgevolg niet in staat om overeenkomstig artikelen 4 en 5 van het Besluit van de Vlaamse Regering een verschil in leerresultaten te beoordelen, laat staan dat hij zou kunnen vaststellen dat zo'n verschil substantieel zou zijn.

Teneinde overeenkomstig artikelen 4 en 5 van het Besluit van de Vlaamse Regering een correcte beoordeling van de gelijkwaardigheid mogelijk te maken, vraagt verzoeker dan ook de bestreden beslissingen van verwerende partij te vernietigen, in de mate dat zij de erkenning van de gelijkwaardigheid met de Vlaamse graad van “Doctor” afwijst, teneinde verwerende partij toe te laten een expert aan te duiden die het vakgebied van verzoeker wel beheerst, en minstens bij de aanstelling van de expert rekening te houden met de vakinhoudelijke expertise van de kennis van de onderwijssystemen van het land of de regio van verzoeker. Anders oordelen zou immers strijdig zijn met artikel 14 van het Besluit van de Vlaamse Regering.

Verder vestigt verwerende partij de aandacht op hetgeen zij de eigenlijke motivering noemt van haar beslissingen. Zo zou de noodzakelijke onderzoekscomponent ontbreken en werd door verzoeker geenszins aan een publicatievereiste voldaan. Enerzijds is deze door verwerende partij aangehaalde motivering volgens verzoeker irrelevant geworden. De aangestelde deskundige die deze motivering formuleerde, beheerst de materie van het proefschrift van verzoeker niet. Men heeft dan ook geen enkele garantie dat hij de criteria die relevant zijn voor de erkenning van de gelijkwaardigheid correct, volledig of in hun juiste context kan en zal beoordelen.

Anderzijds is de door de expert aangehaalde motivering volgens verzoeker tevens volstrekt foutief. Dat professor [D.S.] niet gekwalificeerd is en dat zijn motivering voor wat betreft de beoordeling van *de onderzoekscomponent* foutief is, blijkt volgens verzoeker onder meer uit het feit dat hij:

- zich beperkt tot een kwalificatie van het doctoraal proefschrift van verzoeker als een louter uitvloeisel van de reeds bestaande stand van zaken (“enkel bestaande kennis werd toegepast en praktisch bruikbaar gemaakt”), terwijl deze opvatting nergens wordt onderbouwd of verduidelijkt;
- met geen woord rept over de inhoud van het proefschrift of haar onderzoekscomponent, die nochtans uitdrukkelijk en uitgebreid wordt besproken in het derde hoofdstuk (p. 64-82);
- deze onderzoekscomponent op basis van algemene bewoordingen zelfs afwijst als onbestaand, terwijl verzoeker hier een heel hoofdstuk aan wijdde;

- evenmin ingaat op de inhoud van de verdere hoofdstukken 4 en 5 van het doctoraal proefschrift, waarin nochtans de behaalde resultaten en de bespreking van het volledige onderzoek worden beschreven.

Gelet op hoofdstuk 3 van het proefschrift van verzoeker, kan men dan ook niet op ernstige wijze betwisten dat de noodzakelijke onderzoekscomponent wel degelijk aanwezig is. Zo de Raad dit dienstig acht, zal verzoeker uiteraard bereid zijn om dit derde hoofdstuk ter zitting nader toe te lichten.

Ook voor wat betreft de *publicatievereiste* kan verzoeker de motivering van professor [D.S.] niet volgen. De motivering die verweerder onderschrijft, staart zich immers blind op een al te strikt formalisme en heeft geen oog voor het onderliggend doel van deze vereiste. Zo strekt de publicatievereiste inderdaad tot de blootstelling van het doctoraal proefschrift aan noodzakelijk en voldoende peer review en de aanvaarding door de wetenschappelijke onderzoeksgemeenschap. Hier ontwaart zich meteen het belang van artikel 14 van het Besluit van de Vlaamse Regering, volgens hetwelk experts moeten worden gekozen “op basis van hun vakinhoudelijke expertise van hun kennis van de onderwijssystemen van een land of regio”. De invulling van zo’n peer review kan immers verschillen van onderwijssysteem tot onderwijssysteem of van regio tot regio. Zo vermeldt het doctoraal proefschrift van verzoeker uitdrukkelijk dat het betreffende proefschrift werd onderworpen aan een beoordeling door maar liefst acht experts in hetzelfde vakgebied, die unaniem de aanvaarding van het proefschrift met de graad “zeer goed” (80-90%) hebben aanbevolen (p. 4 van het proefschrift).

Bovendien heeft verweerder ook geen oog voor de externe factoren die navolgende publicaties van het proefschrift door verzoeker belemmerden. Verzoeker behaalde zijn doctoraat in juli 2002. Reeds in mei 2002 vonden de eerste bombardementen plaats in Irak. Begin 2003 brak de oorlog helemaal uit. Hoewel het proefschrift van verzoeker nog op de website van zijn universiteit kon worden gepubliceerd, verkeerde hij voor het overige in de feitelijke onmogelijkheid om zijn proefschrift verder te publiceren en/of te verspreiden. Ondanks de oorlog en de onmogelijkheid om zijn proefschrift te publiceren, slaagde verzoeker er toch met regelmaat in om (de inhoud van) zijn proefschrift in de praktijk om te zetten en te integreren in zijn verdere werkzaamheden (zie derde aanvullend stuk).

Uit het voorgaande volgt volgens verzoeker dat verweerder zich niet kan beroepen op de gebrekkige motivering van professor [S.] om de gelijkwaardigheid van het diploma van

verzoeker met het Vlaamse niveau van “Doctor” af te wijzen. Verweerder slaagt er dan ook niet in om substantiële verschillen op het vlak van de leerresultaten aan te dragen. Nochtans rust de bewijslast hieromtrent op de onderwijsinstelling (artikel 4§1 van het Besluit van de Vlaamse Regering). De aangehaalde motivering kan volgens verzoeker niet gehandhaafd worden en staat de (gedeeltelijke) vernietiging van de bestreden beslissing aldus niet in de weg.

Beoordeling

De Raad merkt op dat uit de stukken van het dossier, zoals bevestigd tijdens de hoorzitting, blijkt dat verwerende partij het diploma waarvan verzoekende partij de erkenning wenst te bekomen, niet reduceert tot een diploma “elektriciteit”.

Uit het dossier blijkt dat het studiegebied is bepaald aan de hand van de beëdigde vertaling van de naam van het diploma, zoals aangeleverd door de verzoekende partij.

Het ter erkenning aangeboden diploma betreft *Ph.D degree in Engineering Educational Technology, Electrical Engineering and Technical Education Department*.

In het verzoekschrift duidt verzoekende partij het aan als “graad van doctor in de onderwijswetenschappen voor ingenieurswetenschappen, in ingenieurswetenschappen (elektriciteit), evenals in het departement voor technische opleiding”. De verwerende partij heeft het in de antwoordnota over “doctor of philosophy in de technologie van het engineering onderwijs/specialisatie elektriciteit”.

Voor de Raad wijst niets erop dat het studiebewijs in het kader van de behandeling door de erkenningsinstantie zou zijn gereduceerd tot “Doctor of Philosophy – elektriciteit”.

Wat de door de verzoekende partij beweerde materiële vergissing bij de aanduiding van een expert – prof. dr. [S.] (vakgebied elektrotechniek) – betreft, treedt de Raad het argument dat een verkeerdelijke kwalificatie van het diploma aan de grondslag ligt van de aanstelling van een expert die onvoldoende affiniteit zou hebben met het domein dat het ter erkenning aangeboden doctoraat betreft, niet bij.

De verzoekende partij betoogt dat het doctoraat handelt over “onderwijswetenschappen” enerzijds en “communicatiewetenschappen” anderzijds en dat geen van de materies tot het vakgebied van de aangestelde expert behoort.

De hoorzitting en de bijgevoegde stukken laten de Raad niet toe te concluderen dat de aangezochte expert onvoldoende inhoudelijk vertrouwd zou zijn met het doctoraatsonderzoek van verzoekende partij om advies te kunnen verlenen met betrekking tot de gelijkwaardigheid.

De hoorzitting en de bijgevoegde stukken maken de Raad duidelijk dat de keuze van de adviesverlener met het oog op gelijkwaardigverklaring met de Vlaamse graad van doctor *c.q.* doctor in de ingenieurswetenschappen, het advies niet aantast.

Het diploma voor advies met het oog op gelijkwaardigverklaring met de Vlaamse graad van doctor in de pedagogische wetenschappen voorleggen aan een overeenkomstig expert, sluit volgens de Raad niet beter aan bij het betrokken werk en in het geheel niet met het eerder met de Vlaamse graad van “Master of Science in de ingenieurswetenschappen” gelijkwaardig verklaarde diploma van verzoekende partij.

Zelfs zo de Raad uit de door verzoekende partij in het verzoekschrift gestelde vraag waarom geen experts zijn aangezocht uit een departement “ICT – Educational Technology” - waarover, aldus verzoekende partij, bijna alle Vlaamse universiteiten beschikken - zou kunnen afleiden dat de er tewerk gestelde experts over de nodige expertise beschikken om het doctoraat in het licht van het gelijkwaardigheidsonderzoek te beoordelen, impliceert dit volgens de Raad niet, zoals uit het dossier blijkt, dat de aangezochte expert *niet* in staat zou zijn het doctoraat te beoordelen.

De Raad treedt de keuze van de verwerende partij bij om, gelet op het voorgelegde diploma, het dossier met het oog op adviesverlening voor te leggen aan de *faculteit ingenieurswetenschappen en architectuur*. Ook de doorverwijzing binnen de faculteit aan de *vakgroep Elektronica en Informatiesystemen* is verdedigbaar, zo oordeelt de Raad.

De Raad stelt ook vast dat de adviesverlener zelf doctoraatsstudenten begeleidt en kan niet aannemen dat de keuze de waarde van het advies met het oog op de gelijkwaardigheid met de

graad van doctor in de ingenieurswetenschappen en *a fortiori* met het niveau van doctor zou aantasten.

De Raad ziet onvoldoende zwaarwichtige argumenten om er in ernst aan te twijfelen dat de aangezochte expert, die professor aan de faculteit ingenieurswetenschappen en architectuur is en bijgevolg vertrouwd met wetenschappelijk onderwijs op universitair niveau, kan beoordelen of het voorgelegde proefschrift tot gelijkwaardigheid met de Vlaamse graad van “doctor” kan leiden, zelfs indien het deels een onderwijsmethode - zoals omschreven in het verzoek tot heroverweging - zou creëren.

Wat dit betreft brengt de Raad ook de titel van het doctoraat in herinnering. Deze luidt: “Design and Simulation of Environmented Cellular Communication System”.

De Raad moet ook opmerken dat de motivering, die er trouwens ook toe leidde dat de expert *a priori* adviseerde het voorgelegde doctoraat niet gelijkwaardig te verklaren met het Vlaamse niveau van doctor – ongeacht het studiegebied, verschillen aanduidt die losgekoppeld kunnen worden van het onderwerp van hun proefschrift.

Zij betreffen generieke kwaliteitskenmerken.

Hoewel zij misschien eerder summier zijn, beoordeelt de Raad de motieven als voldoende dragend, nu zij de klemtoon leggen op de primordiale vraag of er sprake is van voldoende niveaugelijkwaardigheid.

Daarenboven blijkt niet uit het verzoekschrift dat het advies zelf wordt bekritiseerd. De ernst waarmee het tot stand is gekomen blijkt ook uit het voorafgaand gesprek waarvoor de adviesverlener de verzoekende partij heeft uitgenodigd om zich, tegen de achtergrond van zijn expertise, een zo goed mogelijk beeld te vormen van het werk.

De verzoekende partij beperkt zich ertoe erop te wijzen dat het advies door een naar haar oordeel onvoldoende deskundige adviesverlener is gegeven. De Raad kan, al het voorgaande in acht genomen, niet oordelen dat het werk door een onvoldoende geschikte adviesverlener niet correct zou zijn afgetoetst. De Raad is trouwens niet van oordeel dat, voor zover dit reeds relevant zou zijn voor de beoordeling van de algemene niveaugelijkwaardigheid, het

proefschrift overwegend “onderwijskundig” is en dus door een niet geschikt adviesverlener zou zijn onderzocht. Deze vaststelling hoeft niet uit te sluiten dat het door nog andere – misschien zelfs meer geschikte - adviesverleners had kunnen worden onderzocht. Dit tast het gegeven advies *in casu* evenwel niet aan.

De Raad merkt verder op dat het aan verzoekende partij niet toekomt om zelf de adviesverleners aan te duiden die de gelijkwaardigheid zouden moeten beoordelen. Uit het argument van verzoekende partij dat het proefschrift zowel ingenieurswetenschappelijke, onderwijskundige als communicatietechnologische aspecten bevat, volgt *in casu* niet dat de aangezochte expert niet geschikt zou zijn, nu deze zowel technisch-wetenschappelijk als onderwijskundig onderlegd blijkt te zijn.

De Raad herinnert eraan dat verzoekende partij ten volle de bewijslast draagt inzake de niet-deskundigheid van de aangezochte expert.

In zoverre de verzoekende partij in haar wederantwoordnota argumenten ontwikkelt met betrekking tot de motivering van het advies, die niet als dusdanig verbonden zijn met de keuze van de adviesverlener, oordeelt de Raad dat het om nieuwe argumenten gaat die hij niet in de beoordeling mag betrekken. Ook het voor het eerst in de wederantwoordnota ontwikkelde argument met betrekking tot de publicatieverplichting dient in zoverre uit het debat te worden gelaten.

In zoverre het echter verband houdt met de volgens verzoekende partij uit artikel 14 van het Besluit van de Vlaamse Regering betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs (“BVR”) voortvloeiende verplichting dat de experten mede moeten worden gekozen op basis van hun kennis van de onderwijssystemen van het land of de regio van haar cliënt, wijst de Raad er op dat deze vereiste kennis niet tot gevolg heeft dat de beoordeling van de gelijkwaardigheid niet langer moet gebeuren in het licht van de Vlaamse vereisten inzake een doctoraat.

Ook de betreuenswaardige historische gebeurtenissen in de regio van verzoekende partij staan los van de beoordeling van de gelijkwaardigheid in het licht van de Vlaamse doctoraatsvereisten en kunnen deze, naar het oordeel van de Raad, niet inhoudelijk beïnvloeden.

Dat in het land waar het proefschrift tot stand is gekomen en verdedigd andere regels de invulling van een *peer review* beheersen, zoals verzoekende partij aangeeft, betekent niet dat deze *peer review* noodzakelijkerwijze, omwille van de eigenheid van het land waarin het doctoraat is geschreven en de in de vorige alinea aangehaalde bijzondere omstandigheden die de regio kenmerken (en waarvoor de Raad weliswaar alle begrip heeft), in voldoende mate overeenstemt met de Vlaamse eisen.

Het middel is niet gegrond.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 13 juli 2016, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, IIe Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Henri Verhaaren	bijzitter
Daniël Cuypers	bijzitter

bijgestaan door

Melissa Thijs	secretaris
---------------	------------

De secretaris
Melissa Thijs

De voorzitter
Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Zitting van 12 augustus 2016

Arrest nr. 3.002 van 12 augustus 2016 in de zaak 2012/169

In zake: [REDACTED]

tegen: [REDACTED]

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 14 augustus 2012, strekt tot nietigverklaring van (i) de mededeling 22 maart 2012 van de conclusies na evaluatietest door de eerste verwerende partij, (ii) het advies d.d. 5 april 2012 van de werkgroep Buitenlandse Kandidaturen van de tweede verwerende partij en (iii) de beslissing van NARIC Vlaanderen van 26 juli 2012.

II. Verloop van de rechtspleging

Eerste verwerende partij, tweede verwerende partij en derde verwerende partij hebben een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 29 november 2012, waarop de zaak onbepaald werd uitgesteld.

De partijen zijn vervolgens opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 augustus 2016.

Voorzitter van de Raad Jim Deridder heeft verslag uitgebracht.

De heer [REDACTED], die verschijnt voor de derde verwerende partij, is gehoord.

III. Feiten

Verzoekster behaalde aan de universiteit Hacettepe te Turkije in 1990 het ‘diploma van Tandheelkunde’ en in 2001 een doctoraat.

Zij verzoekt om de volledige gelijkwaardigverklaring met de Vlaamse graad van ‘Master in de Tandheelkunde’.

Het dossier van verzoekster wordt door NARIC-Vlaanderen, thans derde verwerende partij, voor advies voorgelegd aan de eerste en tweede verwerende partij. In het raam daarvan neemt verzoekster deel aan een praktische en theoretische proef bij eerste verwerende partij – die meedeelt dat aan verzoekster geen volledige gelijkwaardigheid kan worden toegekend met de graad van Master in de Tandheelkunde, noch met de graad van master op zich – en bij tweede verwerende partij – waar zij respectievelijk 34% en 41% behaalt.

De brieven van eerste en tweede verwerende partij vormen de eerste en tweede bestreden beslissing.

Op basis van de adviezen van beide instellingen wordt op 26 juli 2012 aan verzoekster de beslissing toegezonden dat haar Turks diploma niet als volledig gelijkwaardig wordt erkend met de Vlaamse graad van ‘Master in de Tandheelkunde’. De motivering hierbij luidt:

“Op basis van de schriftelijk gemotiveerde adviezen van de geconsulteerde universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap wordt uw diploma uit Turkije "Tandarts" in 1990 uitgereikt door de Universiteit Hacettepe, niet als volledig gelijkwaardig erkend met de Vlaamse graad van "Master in de tandheelkunde" (studiegebied: Tandheelkunde).

Deze negatieve beslissing is gebaseerd op een substantieel verschil in toepassing van de Lissabon Erkenningsconventie, sectie VI, artikel VI, 1 met inachtneming van de criteria bepaald in het besluit van de Vlaamse regering van 14 oktober 1992:

- de resultaten behaald tijdens de theoretische en praktische proef aan de [tweede verwerende partij] en de [eerste verwerende partij].”

Dit is de derde bestreden beslissing.

Tegen deze beslissingen stelt verzoekster op 14 augustus 2012 een beroep in bij de Raad, dat wordt behandeld op de zitting van 29 november 2012 en alsdan onbepaald wordt uitgesteld omdat verzoekster ondertussen bij NARIC-Vlaanderen op 8 augustus 2012 een vraag tot herziening heeft ingediend, vergezeld van bijkomende documenten.

In het raam van die vraag tot herziening wordt verzoekster opnieuw uitgenodigd voor testen bij eerste en tweede verwerende partij. Bij eerste verwerende partij blijft verzoekster afwezig op

de test van 17 december 2013, bij tweede verwerende partij blijft verzoekster – spijs haar bevestiging aanwezig te zullen zijn – afwezig op een verkennend gesprek van 16 september 2013.

Bij brief van 27 maart 2014 deelt derde verwerende partij aan verzoekster mee dat de eerder genomen beslissing van 26 juli 2012 ongewijzigd blijft. De beslissing is als volgt gemotiveerd:

“Die negatieve beslissing is gebaseerd op een substantieel verschil in de toepassing van de elementen bepaald in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs.

Dit substantieel verschil is als volgt gemotiveerd in toepassing van de volgende in artikelen 4 en 5 van het bovenvermeld besluit opgenomen elementen:

De leerresultaten:

- U [heeft] niet deelgenomen aan de theoretische en preklinische examens van de [tweede verwerende partij] en [eerste verwerende partij]. NARIC-Vlaanderen kan zich dan ook niet uitspreken over de vraag of de leerresultaten van de buitenlandse opleiding overeenstemmen met de leerresultaten van de Vlaamse opleiding 'Master of Science in de tandheelkunde'.”

en bevat de modaliteiten voor een beroep bij de Raad.

Tegen deze beslissing heeft verzoekster geen beroep ingesteld bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

1. Voorwerp en aanduiding van de verwerende partij

Eerste verwerende partij doet gelden dat zij geen aanvechtbare beslissing ten aanzien van verzoekster heeft genomen, zodat het beroep opzichtens haar onontvankelijk is.

Tweede verwerende partij stelt dat zij slechts een advies heeft verleend en geen bindende beslissing heeft genomen zodat het beroep van verzoekster, indien het als dusdanig kan worden gekwalificeerd, onontvankelijk is in de mate dat het tegen haar is gericht.

Derde verwerende partij betwist niet de ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het is gericht tegen een van haar uitgaande beslissing.

Beoordeling

De handelingen die eerste en tweede verwerende partij hebben gesteld, zijn slechts adviezen of mededelingen van testresultaten en kunnen niet worden beschouwd als een bindende beslissing, nu zij niet bevoegd zijn om een beslissing te nemen inzake de gelijkwaardigheid zoals die door verzoekster wordt nagestreefd. Met recht stellen zij dat het beroep niet ontvankelijk is in de mate dat het tegen hen is ingesteld.

Eerste en tweede verwerende partij worden buiten zake gesteld. De procedure wordt verder gevoerd ten aanzien van derde verwerende partij (verder: verwerende partij), en het is haar beslissing van 26 juli 2012 die als de bestreden beslissing moet worden beschouwd.

2. Voorwerp van het beroep

Verzoekster heeft een verzoek tot heroverweging ingesteld tegen de bestreden beslissing van 26 juli 2012.

Krachtens artikel II.256 van de Codex Hoger Onderwijs is de Vlaamse regering bevoegd om de voorwaarden en de procedure te bepalen tot de erkenning van de volledige gelijkwaardigheid van studiebewijzen die niet in een besluit zoals bedoeld in artikel II.255 zijn opgenomen met de in de Codex Hoger Onderwijs bepaalde graden. De Vlaamse regering heeft deze bevoegdheid uitgeoefend met het besluit van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs.

Anders dan de procedure tot *heroverweging*, die is geregeld in artikel 17 van het voormelde besluit en die krachtens dat artikel leidt tot een nieuwe beslissing, is de procedure van *herziening* – waarbij het de betrokkene wel wordt toegelaten nieuwe stukken bij het dossier te voegen – niet in het uitvoeringsbesluit voorzien.

Het komt de Raad voor dat deze procedure als een mogelijkheid tot willig beroep *sui generis* moet worden beschouwd, waarvan het bestaan in dit geval uitdrukkelijk aan de betrokkene

wordt meegedeeld, los van de procedure tot heroverweging binnen dewelke de herbeoordeling beperkt blijft tot de reeds ingediende stukken.

Verzoekster heeft de mogelijkheid gekregen om na het indienen van haar verzoek tot herziening nieuwe stukken aan het te beoordelen dossier te laten toevoegen, maar heeft aan die mogelijkheid verzaakt door niet in te gaan op de uitnodigingen van de twee hogeronderwijsinstellingen om een nieuwe test af te leggen *c.q.* op een verkennend gesprek aanwezig te zijn.

Vervolgens is op 27 maart 2014 een nieuwe beslissing tot stand gekomen, waarvan moet worden aangenomen dat zij als uitdrukkelijk en gemotiveerd antwoord op het willig beroep *sui generis*, in de plaats is getreden van de hier bestreden beslissing van 26 juli 2012.

Deze laatste beslissing is daardoor uit het rechtsverkeer verdwenen en zij kan aldus niet meer het voorwerp uitmaken van een beroep bij de Raad.

Ofschoon verzoekster op 30 mei 2016 door de Raad is uitgenodigd om standpunt in te nemen ten aanzien van de beslissing van 27 maart 2014, heeft verzoekster geen verder bericht gelaten.

Daargelaten dat onder deze omstandigheden mag worden getwijfeld aan het actueel belang in hoofde van verzoekster, staat alleszins vast dat de thans bestreden beslissing uit het rechtsverkeer is verdwenen en dat verzoekster de beslissing van 27 maart 2014 niet tijdig met een nieuw beroep tot nietigverklaring heeft aangevochten.

Huidig beroep is derhalve onontvankelijk bij gebrek aan voorwerp.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 12 augustus 2016, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, I^e Kamer, samengesteld uit:

Jim Deridder,

voorzitter van de Raad

Jan Geens	bijzitter
Daniël Cuypers	bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Melissa Thijs

Jim Deridder

Zitting van 17 augustus 2016

Arrest nr. 3.027 van 23 augustus 2016 in de zaak 2016/189

In zake: [REDACTED]

Tegen: [REDACTED]

I. Voorwerp van de vordering

Verzoekende partij tekent beroep aan tegen de beslissing van Naric-Vlaanderen van 10 juni 2016 waarbij het diploma “Titulo de tecnologo en imagenes diagnosticas” van verzoekster niet als volledig gelijkwaardig werd erkend met de Vlaamse graad van “Bachelor in de medische beeldvorming”.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend. Verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 augustus 2016.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

Advocaat [REDACTED], die verschijnt voor de verzoekende partij, en de heer [REDACTED], die verschijnen voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoekende partij behaalde in 1997 in Colombia het diploma van “Titulo de Tecnologo en imagines diagnosticas”.

Het beroep betreft de volledige gelijkwaardigheid van het diploma van “Titulo de Tecnologo en imagines diagnosticas” met het Vlaams diploma van “Bachelor in de medische beeldvorming”.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 7 juni 2013 werd beslist dat het Colombiaans diploma gelijkwaardig wordt verklaard met het niveau van een Vlaams studiebewijs van “Gegradueerde” – HBO5.

Op 17 november 2015 diende verzoekende partij een aanvraag tot herziening in.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 20 januari 2016 werd, in het kader van de herzieningsprocedure, beslist dat het Colombiaans diploma niet volledig gelijkwaardig werd verklaard met het Vlaams diploma van “Bachelor in de medische beeldvorming”.

De erkenningsbeslissing van 20 januari 2016 stelde dat er een substantieel verschil met de bachelor in de medische beeldvorming bestaat omdat het studiebewijs “Titulo de tecnologo en imagines diagnosticas” zich in Vlaanderen situeert op het niveau 5 van de VKS, wat overeenstemt met het niveau van gegradueerde HBO5. Ze benadrukt dat de Vlaamse kwalificatiestructuur (VKS) alle erkende kwalificaties verzamelt op 8 niveaus en dat elk niveau is vastgelegd op basis van 5 elementen. Volgens haar kan de gelijkwaardigheid met de Vlaamse Bachelor in de medische beeldvorming (VKS6) dan ook niet onderzocht worden. De erkenningsinstantie stelt dat indien kan aangetoond worden dat het Colombiaanse diploma zich situeert op het niveau van Licenciado/Titulo profesional of Especialista, hetgeen overeenstemt met het EQF niveau 6, de gelijkwaardigheid met de Vlaamse Bachelor in de medische beeldvorming alsnog onderzocht kan worden. Daarnaast benadrukt ze dat de opleiding “bachelor in de medische beeldvorming” een opleiding is op bachelor niveau en zich niet situeert op het niveau van het hoger beroepsonderwijs zodat de motivering van de beslissing van 7 juni 2013 dus geldig blijft. Ten slotte merkt de erkenningsinstantie nog op dat de aan het dossier toegevoegde werkervaring relevant zou kunnen zijn voor het compenseren van tekorten binnen een bepaald niveau, doch dat zij geen gelijkwaardigheid op een hoger niveau kan verlenen op basis van werkervaring.

De beslissing werd meegedeeld via een schrijven op datum van 20 januari 2016.

Bij aangetekend schrijven van 19 februari 2016 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

Bij arrest nr. 2.873 van 29 maart 2016 in de zaak 2016/053 vernietigde de Raad de bestreden beslissing op grond van volgende overwegingen:

“(…) De Raad stelt vast dat het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs bepaalt dat de erkenningsautoriteit elk buitenlands studiebewijs als volledig gelijkwaardig met een Vlaams hogeronderwijsdiploma erkent, tenzij er een *substantieel verschil* is.

Het komt aan de erkenningsautoriteit toe dit substantieel verschil te bewijzen, zo kan de Raad in art. 4 van voormeld Besluit lezen.

De Raad leest in de beslissing van 20 januari 2016 het volgende:

“Naric-Vlaanderen kan echter niet ingaan op het verzoek om de gelijkwaardigheid met de Vlaamse graad van bachelor in de medische beeldvorming te erkennen.

Deze beslissing is gebaseerd op een substantieel verschil in de toepassing van de elementen, vermeld in het besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs.

Dat substantiële verschil is als volgt gemotiveerd, met toepassing van de elementen die zijn opgenomen in artikel 4 en 5 van het hierboven vermelde besluit:

§ 3. Niveau: Het studiebewijs “*Titulo de tecnologo en imagenes diagnosticas*” situeert zich in Vlaanderen op het niveau 5 van de VKS wat overeenstemt met het niveau van gegradueerde HBO5. De Vlaamse kwalificatiestructuur (VKS) verzamelt alle erkende kwalificaties op 8 niveaus. Elk niveau is vastgelegd op basis van 5 elementen: kennis, vaardigheden, context, autonomie en verantwoordelijkheid. Voor meer informatie verwijs ik graag naar <http://www.vlaamsekwalificatiestructuur.be/wat-is-vks/kwalificatieniveaus/>.

U begrijpt dat om die reden de gelijkwaardigheid met de Vlaamse bachelor in de medische beeldvorming (VKS6) niet onderzocht kan worden.

Indien u kan aantonen dat het Colombiaanse diploma zich situeert op het niveau van Licenciado/Titulo profesional of Especialista, hetgeen overeenstemt met het EQF niveau 6, kan de gelijkwaardigheid met de Vlaamse Bachelor in de medische beeldvorming alsnog onderzocht worden”.

De Raad stelt vast dat verwerende partij blijkens de antwoordnota van mening is dat uit de beslissing, waaruit de Raad hierboven een uittreksel heeft weergegeven, op voldoende gemotiveerde wijze mag blijken dat er een substantieel verschil is tussen de door verzoekende partij gevolgde opleiding en de professionele bacheloropleiding in de medische beeldvorming.

De Raad ziet echter, in het licht van de elementen die verzoekster in het herzieningsverzoek heeft aangebracht, niet waaruit het afdoende karakter van de motivering in de hierboven vermelde aangevochten beslissing blijkt.

De loutere vermelding in de aangevochten beslissing dat het aangeboden studiebewijs zich in Vlaanderen op het niveau 5 van de kwalificatiestructuur bevindt en dat om die reden de gelijkwaardigheid met de Vlaamse bachelor in de medische beeldvorming niet onderzocht kan worden, behoudens indien verzoekende partij kan aantonen dat het Colombiaanse diploma zich situeert op het niveau van Licenciado/Titulo profesional of Especialista, hetgeen overeenstemt met het EQF niveau 6 verhoudt zich moeilijk met de motiveringsverplichting. Het spoort eveneens niet met de verplichting voor de erkenningsinstantie om het substantieel verschil tussen de vergeleken opleidingen aan te tonen en aldus een werkelijk onderzoek te voeren naar de erkenning van de volledige gelijkwaardigheid van het buitenlandse diploma enerzijds en het Vlaams diploma waarmee gelijkwaardigheid wordt beoogd anderzijds.

Art. 5, § 1 van het Besluit van de Vlaamse Regering betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs van 14 juni 2013 bepaalt dat het substantieel verschil uitsluitend betrekking kan hebben op vier elementen. Die vier elementen zijn het niveau van het buitenlandse studiebewijs, de leerresultaten, de studieomvang en de kwaliteit van de opleiding leidende tot het buitenlandse studiebewijs. Art. 5, § 3 verduidelijkt dat met niveau het kwalificatieniveau van het studiebewijs in de kwalificatiestructuur of de opleidingsstructuur van het hoger onderwijs wordt bedoeld. De bepaling bevestigt weliswaar het belang van de plaats van het studiebewijs in de kwalificatiestructuur (hoger onderwijs) bij de bepaling van het al dan niet bestaan van een substantieel verschil, doch ontslaat de erkennende instantie niet van het motiveren van zijn beslissing betreffende de plaats die het aan het studiebewijs in de kwalificatiestructuur *in concreto* heeft verleend en de gevolgen die het eraan verbindt voor de al dan niet erkenning.

Het belang van de onderzoeks- en motiveringsverplichting wordt vooral duidelijk in het licht van de elementen die zijn aangebracht in het herzieningsverzoek. De Raad merkt hierbij ook op dat de overwegingen die zijn opgenomen in de antwoordnota van verwerende partij, hoe pertinent en verhelderend zij ook zouden mogen zijn, niet toelaten gebreken ten aanzien van de motivering van de aangevochten beslissing te verhelpen.

De Raad kan de verwerende instantie bijtreden in de vaststelling dat er in het hoger beroepsonderwijs geen opleiding in de medische beeldvorming wordt georganiseerd en dat de motivering van de beslissing van 7 juni 2013 in die zin geldig blijft. Evenwel ziet de Raad, behoudens het feit dat verzoekende partij in de initiële beslissing van 7 juni 2013 “niveaugelijkwaardigheid” met een HBO5-opleiding is verleend, geen inhoudelijk ontwikkelde argumenten betreffende het substantieel verschil met een professionele bacheloropleiding in de beslissing met betrekking tot de herzieningsaanvraag. Deze vaststelling is in het bijzonder belangrijk omwille van de beroepstoegang.

De studieomvang nog daargelaten, treft de Raad in de aangevochten beslissing in het bijzonder geen motivering aan die concreet betrekking heeft op de vergelijking van de doelstellingen (leerresultaten) van de door verzoekende partij gevolgde opleiding en deze van de professionele bacheloropleiding in de medische beeldvorming, zoals onder meer blijkend uit het visitatierapport betreffende laatstvermelde opleiding, en de gevolgen ervan voor de plaats van de opleiding in de kwalificatiestructuur.

Wat de verwijzing door verwerende partij naar besluit 2013/149 van 12 september 2013 van de Raad betreft, merkt de Raad op dat verwerende partij niet verduidelijkt in hoeverre de Raad in deze verwijzing een motivering van het aangevochten besluit kan lezen of een concrete indicatie voor het “substantiële verschil” tussen de vergeleken opleidingen. De aangevochten beslissing bevat geen verwijzing naar de inschatting van het concrete ter erkenning aangeboden diploma door een buitenlandse erkenningsinstantie, nog daargelaten in het land waarin het ter erkenning aangeboden diploma is behaald.

Samengelezen voeren de bovenstaande overwegingen de Raad tot het besluit dat het substantiële verschil tussen de door verzoeker gevolgde opleiding en de Vlaamse bachelor in de medische beeldvorming onvoldoende blijkt uit de aangevochten beslissing en haar motieven.

Het eerste middel is gegrond. Aangezien het tweede middel niet tot een verdere vernietiging kan leiden dient het niet te worden onderzocht.”.

In opvolging van het vernietigingsarrest 2.873 d.d. 29 maart 2016 in de zaak 2016/053 heeft Naric-Vlaanderen op 10 juni 2016 een nieuwe beslissing genomen.

De erkenningsbeslissing stelde dat er een substantieel verschil met de Bachelor in de medische beeldvorming bestaat op basis van de leerresultaten. De erkenningsinstantie stipt aan dat er geen vergelijking kan gebeuren op basis van de leerresultaten aangezien het diploma niet behaald werd binnen de Europese Hoger Onderwijsruimte. Daarom werd de inhoud van het opleidingsprogramma en van de essentiële opleidingsonderdelen die leiden tot het buitenlandse studiebewijs vergeleken met de inhoud van het opleidingsprogramma of met de essentiële opleidingsonderdelen die leiden tot het Vlaams hoger onderwijsdiploma. De erkenningsinstantie stelt dat volgende voor de Vlaamse opleiding essentiële opleidingsonderdelen niet of in onvoldoende mate aan bod komen in de buitenlandse opleiding: Nucleaire beeldvorming – Magnetische resonantie – Technologie – Straling.

De erkenningsinstantie verwijst vervolgens naar de omvangrijke werkervaring van verzoekster. Volgens haar kunnen de tekorten qua opleidingsonderdelen echter niet gecompenseerd worden door de verworven werkervaring, aangezien het ervaring in andere beroepsdomeinen betreft (nl. klassieke radiologie en CT-scan). De vereiste ervaring in MRI en nucleaire geneeskunde ontbreekt.

Verder benadrukt de erkenningsinstantie dat het diploma behaald werd in 1998. Ze stelt dat de CT-technologie en de manier van CT-onderzoeken in de volgende achttien jaren dermate veranderd is dat de huidige inhoud van het opleidingsonderdeel computertomografie onmogelijk vergeleken kan worden met hetgeen in de buitenlandse opleiding gevolgd werd. De erkenningsinstantie besluit echter dat dit tekort gecompenseerd kan worden omwille van de relevante beroepservaring. Dit moet dus niet als een substantieel verschil worden beschouwd.

De beslissing werd meegedeeld via een schrijven op datum van 10 juni 2016.

Bij aangetekend schrijven van 8 juli 2016 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het verzoekschrift niet.

De Raad ziet evenmin redenen om zulks ambtshalve te doen. Het beroep is ontvankelijk.

V. De middelen

A. Eerste middel

Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Standpunt van partijen

Verzoekende partij werpt op dat haar, ondanks expliciet verzoek daartoe op 18 mei 2016, geen administratief dossier werd meegedeeld, zodat de beslissing dan ook enkel gebaseerd kan zijn op hetgeen vermeld staat in de mededeling van de beslissing. Volgens verzoekster wordt in de beslissing geen gewag gemaakt van enig advies, terwijl uit de briefwisseling van verwerende partij blijkt dat een advies in deze zaak noodzakelijk is. Verzoekende partij meent dat het niet aanvragen, verkrijgen of betrekken van een advies in de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht.

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij dat de beslissing, zoals verzoekster aangeeft, enkel gebaseerd kan zijn op hetgeen vermeld staat in de beslissing zelf. Verwerende partij erkent dat de beslissing geen gewag maakt van een advies, maar volgens haar is de motivering van de beslissing ook niet gebaseerd op (een verwijzing naar) een advies. Ze benadrukt dat ze in het merendeel van de dossiers om advies vraagt. Volgens haar is het inwinnen van een advies niet verplicht en betreft het steeds een niet-bindend advies. Ten slotte stelt verwerende partij nog dat het feit dat de beslissing enkel naar verzoekster zelf, en niet (ook) naar haar raadsman, werd gestuurd een vergissing is, net zoals het niet meesturen van het administratief dossier – zoals nochtans gevraagd door de raadsman van verzoekster.

In haar *wederantwoordnota* stelt verzoekende partij dat verweerder in de huidige stand van de procedure een administratief dossier bijvoegt, alsook voegt ze twee adviezen bij de antwoordnota. Verder merkt ze op dat in het eerste middel wordt vastgesteld enerzijds dat het standpunt werd gehuldigd dat een advies noodzakelijk was en anderzijds dat de bestreden beslissing geen gewag maakt van een dergelijk advies, zodat dit middel gegrond is.

B. Tweede middel

Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 3 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs, alsook op de schending van de motiveringsplicht.

Standpunt van partijen

Verzoekende partij stelt dat het aan Naric-Vlaanderen is om aan te duiden op welke wijze er een substantieel verschil bestaat tussen het diploma '*Titulo de Tecnologo en imagines diagnosticas*' en het diploma Bachelor Medische Beeldvorming. Volgens haar hebben, minstens op het eerste gezicht, beide opleidingen dezelfde inhoud en streven ze ernaar de studenten dezelfde beroepskwalificaties mee te geven.

Verzoekende partij merkt op dat uit het dossier niet blijkt dat het diploma van verzoekster zich op niveau 5 van de Vlaamse kwalificatiestructuur (VKS) situeert, wel integendeel. Volgens haar blijkt uit het advies van verwerende partij zelf (stuk 4) dat er een substantieel verschil is tussen het hoger beroepsonderwijs HBO en de opleiding die verzoekster gevolgd heeft. Zo heeft ze een pakket van 1200 theoretische lestijden gevolgd (terwijl dat voor een gegradueerde maar 900 lestijden zijn) en heeft ze daarnaast nog 2324 stage-uren gepresteerd.

Verzoekende partij stelt dat het enige substantieel verschil – volgens de beslissing – is dat een essentieel onderdeel “niet of in onvoldoende mate” aan bod zou komen in de buitenlandse opleiding: Nucleaire beeldvorming – Magnetische resonantie – Technologie – Straling. Na compensatie door werkervaring reduceert Naric-Vlaanderen het substantieel verschil tot: “de vereiste ervaring in MRI en nucleaire geneeskunde ontbreekt”.

Volgens verzoekende partij is deze motivering feitelijk onjuist. Ze stelt dat uit een verklaring van de Colombiaanse Nationale Dienst Leeropleiding (SENA), die zij verkregen heeft bij een bezoek aan Colombia eind juni 2016, blijkt dat deze beide competenties behaald dienen te worden in de door verzoekster met succes volbrachte opleiding. Wat MRI betreft, blijkt uit het overzicht van de onderwijscompetenties (stuk 19, p. 28) dat aan deze competentie 160 uur wordt besteed in de opleiding, en stemmen de leerresultaten overeen met de leerresultaten van de betreffende opleidingsonderdelen uit de Bachelor medische beeldvorming.

Verzoekende partij benadrukt dat de opleidingsonderdelen ‘Magnetische resonantie’ en ‘Nucleaire beeldvorming’ van de bachelor in de medische beeldvorming elk slechts drie studiepunten, ofte 30 uur vertegenwoordigen. Volgens haar zijn deze opleidingsonderdelen zeer beperkt en praktijkgericht. Verzoekende partij stelt verder dat nucleaire beeldvorming in de meeste landen een aparte beroepskwalificatie is, onder de vorm van een aangepaste certificering, zodat een opleiding van 30 uur zonder de aansluitende praktijkervaring geen meerwaarde biedt.

Ten slotte werpt verzoekende partij op dat het geen essentieel deel is van de opleiding bachelor in de medische beeldvorming. Dit blijkt volgens haar uit de verschillende opleidingsonderdelen Veldwerkervaring van de opleiding Bachelor in de medische beeldvorming, die de keuze biedt tussen herhaling van en het inoefenen van:

- ofwel de projectieradiologie van het skelet en procedures contrast
- ofwel computer tomografie (CT)
- ofwel magnetische resonantie (MRI)
- ofwel nucleaire beeldvorming (NG)

In haar *antwoordnota* benadrukt verwerende partij dat er een tekort is voor de volgende essentiële opleidingsonderdelen: nucleaire beeldvorming, magnetische resonantie, technologie en straling. Ze merkt op dat deze opleidingsonderdelen in totaal 27 studiepunten binnen de opleiding bachelor in de medische beeldvorming vertegenwoordigen. Waar verzoekende partij in de beslissing leest dat Naric-Vlaanderen het substantieel verschil reduceert tot het gegeven dat de vereiste ervaring in MRI en nucleaire geneeskunde ontbreekt, stipt verwerende partij aan dat dit geen “reductie” is tot een tekort aan werkervaring, maar dat dit aangeeft waarom de werkervaring van verzoekster niet kan compenseren voor de daarboven vermelde vastgestelde tekorten qua essentiële opleidingsonderdelen.

Verder merkt verwerende partij op dat de verklaring die bij het verzoekschrift werd gevoegd, en waaruit moet blijken dat de beide competenties (MRI en nucleaire geneeskunde) behaald dienen te worden in de door verzoekster met succes volbrachte opleiding, voor haar nieuw is. Ze benadrukt dat met dit stuk geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de beslissing van 10 juni 2016 en verwijst naar de mogelijkheid om bij haar een herziening aan te vragen. Hierbij wil verwerende partij er wel nog op wijzen dat de vergelijking gebeurt met de huidige Vlaamse opleiding bachelor in de medische beeldvorming. Ze stelt dat de medische

beeldvorming een domein is waarin de technieken snel wijzigen, zodat de essentiële opleidingsonderdelen die als tekort werden aangehaald dus ook te wijten zijn aan het feit dat de opleiding van verzoekster in 1998 afgerond werd. Ze merkt op dat in de domeinen MRI en nucleaire geneeskunde de vereiste beroepservaring ontbreekt om deze tekorten te compenseren.

In haar *wederantwoordnota* merkt verzoekende partij op dat verwerende partij niet kan verhullen dat de samenvatting van de beslissing correct was, vermits zij het substantieel verschil reduceert tot het ontbreken van de vereiste ervaring in MRI en nucleaire geneeskunde. Ze stelt dat twee elementen inhoudelijk niet worden weerlegd door verwerende partij, met name: (1) aan MRI werd 160 uur besteed in haar opleiding, en (2) nucleaire beeldvorming is een keuzevak binnen de Vlaamse bacheloropleiding en de 30 uren (3 studiepunten) uit het basispakket bieden geen meerwaarde bij de beroepsuitoefening, laat staan dat zij een substantieel verschil uitmaken in een praktijkgerichte opleiding. Bovendien is nucleaire beeldvorming ook vervat in haar opleiding.

Vervolgens verduidelijkt verzoekster waarin zij is opgeleid wat MRI betreft. Volgens haar is de bestreden beslissing dan ook aangetast in haar materiële motivering, wat niet wordt tegengesproken door verwerende partij. Ze merkt op dat waar verwerende partij stelt dat het verzoekschrift gericht is op de vernietiging van de beslissing van 10 juni 2016 en dat zij geen rekening kon houden met het stuk bij de beoordeling van het dossier, een administratieve beslissing motieven dient te vermelden die feitelijk juist zijn. Verzoekende partij is aldus van oordeel dat wanneer zij aantoonst dat de ingeroepen motieven feitelijk onjuist zijn, er geen reden is om de beslissing niet te vernietigen, zeker wanneer een beslissing volstrekt nieuwe elementen opwerpt als “motivering”. Ze benadrukt dat het bestaan van een herzieningsprocedure geen afbreuk doet aan de mogelijkheid van de Raad om foutieve beslissingen te vernietigen. Bovendien heeft ze verwerende partij reeds eerder ingelicht over de moeilijkheden die ze ondervindt bij het verzamelen van de nodige bewijsstukken die aangereikt moeten worden door haar opleidingsinstelling.

C. Derde middel

Verzoekster beroept zich in een derde middel op de schending van artikel 14 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs.

Standpunt van partijen

In haar *wederantwoordnota* ontwikkelt verzoekende partij nog enkele nieuwe elementen. Zo verwijst ze, wat de adviesverlener betreft, naar art. 14, §2 van het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs, waaruit blijkt dat de erkenningsautoriteit experts dient te selecteren op basis van hun vakinhoudelijke expertise van hun kennis van de onderwijssystemen van een land of regio. Verzoekende partij stelt dat uit niets blijkt dat de heer [D.D.B.], aan wie advies werd gevraagd, dergelijke kennis van het betrokken onderwijssysteem heeft. Daarnaast merkt ze op dat het advies wordt gevraagd aan de instelling die als enige een belang heeft bij een weigering van de diplomagelijkwaardigheid en het opstarten van een (dure) EVC-procedure. Volgens haar is het dan ook niet verwonderlijk dat de heer [D.D.B.] zoveel mogelijk opleidingsonderdelen wenst te vermelden die zogenoemd ontbreken.

D. Beoordeling van de drie middelen samen

De aangevochten beslissing van de erkenningsinstantie van 10 juni 2016 motiveert het substantiële verschil tussen het ter erkenning aangeboden studiebewijs en het Vlaams hoger onderwijsdiploma waarmee een gelijkwaardigheid wordt beoogd aan de hand van een vergelijking van het opleidingsprogramma en de essentiële opleidingsonderdelen. Het komt, overeenkomstig het Besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen in het hoger onderwijs, immers aan de erkenningsinstantie toe het substantiële verschil tussen het diploma “professionele bachelor in de medische beeldvorming” en het diploma “Titulo de Tecnólogo en imágenes diagnósticas” dat de erkenning in de weg staat, te duiden.

Uit de aangevochten beslissing blijkt dat de essentiële opleidingsonderdelen, als element in de vergelijking van de beoogde leerresultaten (art. 5, § 2 van voormeld besluit) waaruit een substantieel verschil kan blijken, “nucleaire beeldvorming”, “magnetische resonantie”, “technologie” en “straling” ontbreken of in onvoldoende mate aan bod komen in de buitenlandse opleiding waarvan het diploma ter erkenning wordt aangeboden.

Weliswaar stipt de erkenningsinstantie aan dat verzoekende partij over omvangrijke werkervaring beschikt, doch dat de tekorten qua opleidingsonderdelen niet gecompenseerd kunnen worden aangezien het werkervaring in andere beroepsdomeinen betreft. De

erkenningsinstantie vermeldt hierbij klassieke radiologie en CT-scan. Wat CT-technologie en de manier van CT-onderzoeken betreft, wordt ook nog gewezen op het belang van de evolutie van de afgelopen 18 jaar. De erkenningsinstantie wijst erop dat het ter erkenning aangeboden diploma door verzoekende partij in 1998 is behaald. Bijgevolg kan de huidige inhoud van het opleidingsonderdeel computertomografie onmogelijk vergeleken worden met hetgeen in de buitenlandse opleiding werd gevolgd. Het aan de evolutie te wijten tekort kan volgens de erkenningsinstantie door de relevante beroepservaring wel als gecompenseerd worden aangemerkt. Tenslotte duidt de erkenningsinstantie aan dat de met het oog op compensatie vereiste ervaring in MRI en nucleaire geneeskunde ontbreekt.

Aldus steunt de erkenningsinstantie op het niet of onvoldoende aanwezig aan bod komen in de door verzoekende partij gevolgde opleiding van “nucleaire beeldvorming”, “magnetische resonantie”, “technologie” en “straling”.

Rekening houdend met het door verzoekende partij aangestipte summiere karakter van deze verantwoording, onderzoekt de Raad hieronder of de motivering desondanks afdoende is en de beslissing dat sprake is van een substantieel verschil tussen het behaalde diploma en het diploma waarmee gelijkgeschakeling is beoogd, kan dragen.

De Raad merkt op dat art. 7 van het reeds aangehaalde Besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 bepaalt dat de erkenningsautoriteit bij de vaststelling van een substantieel verschil relevante beroepservaring en andere relevante onderwijservaring van de houder van het buitenlands studiebewijs als compensatiemaatregel kan aanvaarden en het buitenlands studiebewijs alsnog kan erkennen. Dat de erkenningsinstantie *in casu* oordeelt dat de werkervaring die verzoekende partij voorlegt de tekorten onvoldoende wegwerken, betekent, anders dan verzoekende partij aangeeft, naar het oordeel van de Raad niet dat de erkenningsinstantie het substantieel verschil zou herleiden tot het ontbreken van de vereiste ervaring in MRI en nucleaire geneeskunde. De aldus door verzoekende partij begrepen motivering ligt volgens de Raad dan ook niet aan de betwiste beslissing ten grondslag en de Raad gaat er bij zijn beoordeling van de motivering dan ook vanuit dat de erkenningsinstantie aangeeft dat inzake “MRI” en “nucleaire geneeskunde” de met het oog op compensatie van lacunes vereiste werkervaring in hoofdte van verzoekende partij ontbreekt. De verworven beroepservaring betreft andere beroepsdomeinen, namelijk klassieke radiologie en CT-scan. Aldus is er, in acht genomen de werkervaring van verzoekende partij en de hierdoor

gewaarborgde actualiteit van haar kennis, naar het oordeel van de Raad volgens de erkenningsinstantie een tekort voor de opleidingsonderdelen “Nucleaire beeldvorming”, “Magnetische resonantie”, “Technologie” en “Straling”.

De Raad merkt op dat verzoekende partij in het kader van de procedure voor de Raad stukken bijbrengt waaruit moet blijken dat de door de verzoekende partij uit de beslissing van de erkenningsinstantie, met name inzake “nucleaire geneeskunde”, weerhouden substantiële verschillen – een reductie die de Raad, zoals hierboven toegelicht, niet kan bijtreden – niet aan de orde zijn. De stukken, die ook verwerende partij zich in redelijkheid had kunnen verschaffen bij de totstandkoming van de aangevochten beslissing, moeten aantonen dat de in de ontbrekende opleidingsonderdelen (opleidingsonderdeel “magnetische resonantie” en opleidingsonderdeel “nucleaire beeldvorming”) beoogde competenties door verzoekende partij bereikt zijn in de opleiding die leidde tot het ter erkenning aangeboden diploma. Aldus weerleggen zij, volgens de verzoekende partij, de gronden waarop de betwiste weigeringsbeslissing is gebaseerd.

Aangezien deze aanvullende informatie – met name een verklaring van SENA die verzoekende partij bij een bezoek aan Colombia eind juni 2016 heeft gekregen – eerst nadat de aangevochten beslissing is genomen en aan de verzoekende partij meegedeeld, is voorgelegd, maakt het geen deel uit van het dossier op basis waarvan de aangevochten beslissing is genomen. In het kader van de procedure voor de Raad wordt de informatie niettemin betrokken bij de beoordeling van de beslissing van 10 juni 2016. Het komt de Raad weliswaar voor dat de verzoekende partij evenwel om een herziening van de beslissing zou kunnen verzoeken op grond van de betrokken informatie. Dit neemt echter niet weg dat de Raad de informatie in overweging neemt in de huidige procedure in zoverre zij zou leiden tot de vaststelling dat de motivering van de erkenningsinstantie op onjuiste feitelijke gegevens steunt. De Raad stipt hierbij aan dat een opleidingsonderdeel van drie studiepunten niet zonder meer kan worden gereduceerd tot het vertegenwoordigen van 30 uur. In beginsel komen drie studiepunten overeen met een verwerkingstijd van 90 uur. Dit hoeft niet te beletten dat dit met 30 contactuur gepaard kan gaan. Volgens de Raad past het de stelling van verzoekende partij dat de aangehaalde in de Vlaamse opleiding aangeboden opleidingsonderdelen zeer beperkt zijn, tegen deze achtergrond te beoordelen.

De Raad oordeelt aldus dat, inzonderheid in het licht van de bij SENA verkregen informatie, weliswaar bijgebracht na de totstandkoming van de beslissing van 10 juni 2016, kan worden besloten dat het op zichzelf reeds karig feitelijk gestoffeerde beweerde substantiële verschil inzake “magnetische resonantie” en “nucleaire beeldvorming”, onvoldoende wordt verduidelijkt. Dat in andere landen nucleaire beeldvorming een aparte beroepskwalificatie is, bijgevolg gepaard gaand met een sterkere diepgang en specialisatie, hoeft niet te betekenen dat de opleidingsonderdelen terzake geen substantieel verschil kunnen uitmaken. Evenmin betekent het feit dat in de bacheloropleiding medische beeldvorming opleidingsonderdelen “Veldwerkervaring” bestaan, onder meer met betrekking tot “nucleaire beeldvorming”, dat de aangehaalde opleidingsonderdelen geen essentieel deel kunnen uitmaken van voormelde bachelor. Hoewel het bestaan van specifieke opleidingen in de nucleaire beeldvorming of van verdiepende opleidingsonderdelen niet hoeft te beletten dat de opleidingsonderdelen met betrekking tot magnetische resonantie en nucleaire beeldvorming in de Vlaamse professionele bachelor in de medische beeldvorming als essentieel worden aangemerkt, is de Raad er in het voorliggend geval niet van overtuigd dat tussen de genoten opleiding en deze waarmee om gelijkwaardigheid wordt verzocht inzake “magnetische resonantie” en “nucleaire beeldvorming” in het dossier een voldoende verschil is aangetoond om te besluiten tot een substantieel verschil. Dat laatstvermelde opleidingsonderdelen *in casu* geen substantieel verschil schragen hoeft het bestaan van dergelijk verschil niet *ipso facto* uit te sluiten.

Tegelijk merkt de Raad immers op dat de erkenningsinstantie ook aangeeft dat de voor de Vlaamse opleiding essentiële onderdelen “Technologie” en “Straling”, respectievelijk 13 en 9 studiepunten gespreid over 2 bachelorjaren, onvoldoende aan bod komen in de buitenlandse opleiding, waarbij deze lacune niet gecompenseerd is door werkervaring. De Raad stelt evenwel vast dat deze conclusie niet op dragende wijze gemotiveerd is, zodat het, in het licht van het ontbreken van toelichting terzake, niet mogelijk is een voldoende verduidelijkt substantieel verschil vast te stellen. De Raad acht dit vooral relevant aangezien uit de briefwisseling tussen de erkenningsinstantie en de adviesverlenende instantie lijkt naar voor te komen dat het essentiële karakter van de opleidingsonderdelen “Technologie” en “Straling” in hoofdzaak verband houdt met de beweerde lacune inzake MRI en nucleaire geneeskunde, samengelezen met de vaststelling van de Raad dat het door de erkenningsinstantie aangevoerde ontbreken van voldoende competenties in deze laatste gebieden onvoldoende gedragen is in de aangevochten beslissing.

De Raad leest in een mail van vrijdag 20 mei 2016 (14:53u) van de adviesverlener, de heer [D.D.B.], aan de erkenningsinstantie immers het volgende:

“Leerresultaten 2de advies

Er zijn 3 grote verschillen met het huidige Vlaamse diploma

1. De CT-technologie en de manier van CT-onderzoeken is in de 18 jaar dat Mevr. Haar diploma behaalde dermate veranderd dat hier extra theorie en praktijkvorming noodzakelijk is
2. Mevr. Heeft geen kennis van magnetische resonantie
3. Mevr. Heeft geen kennis van nucleaire geneeskunde

Indien zij de inspanning wil leveren om deze 3 manco's weg te werken staat niets een gelijkwaardigheid van diploma in de weg.

Naar aanleiding daarvan zou ik adviseren dat ze lessen volgt of een de[e]l in afstandsonderwijs doet met betrekking tot

MRI

Nucleaire geneeskunde

Zij kan dat bij ons doen door enkele opleidingsonderdelen op te nemen en een examen af te leggen van beide domeinen.

Zij heeft een eindwerk gemaakt rond CT. Dus dat zou ik laten vallen.”.

Vervolgens, om 15:30 schrijft de heer [D.D.B.] aan de erkenningsinstantie een mail waaruit de Raad het volgende onthoudt (het betrokken antwoord van de adviesverlener op de vragen van de erkenningsinstantie geeft de Raad cursief weer):

“Aangezien u voorstelt dat mevrouw bijkomende vakken volgt met betrekking tot MRI en nucleaire geneeskunde, veronderstel ik dat dit ontbreekt in haar opleiding. *Dat klopt.*

Kan u mij nog laten weten welke essentiële opleidingsonderdelen er dan concreet ontbreken? *Dat is wat lastiger. Er zitten deeltjes van het domein nucleaire geneeskunde in verschillende opleidingsonderdelen. Zij kan dat opnemen met een examencontract, maar als ze dan een examen aflegt moet ze het volledige opleidingsonderdeel afleggen om een credit te behalen. Misschien kunnen we hier nog een mouw aanpassen door ECTS-afwijkingen op basis van diploma (EVK), maar dat is n[i]et zeker dat dat toegestaan wordt voor een student met creditcontract.*

Concrete OPO'n: technologie, straling, instelkunde nucleaire geneeskunde en instelkunde MRI. Het wordt dus een pakketje op maat.

Mag ik er dan ook vanuit gaan dat deze ontbrekende opleidingsonderdelen niet gecompenseerd werden door de beroepservaring? *Dat klopt omdat het andere beroepsdomeinen betreft.*

Aangezien u niet voorstelt om de opleidingsonderdelen met betrekking tot CT te volgen, veronderstel ik dat dit tekort gecompenseerd werd door haar eindwerk en haar beroepservaring. Klopt dit? *Dat klopt ook.*

Mijn excuses voor deze terugkoppeling, maar het is belangrijk dat het advies hier grondig gemotiveerd wordt zodat het zeker door de [R]aad geaccepteerd wordt”.

Het middel, dat de motiveringsverplichting betreft, is omwille van voormelde overwegingen in de hierboven aangegeven mate gegrond.

Ten overvloede stipt de Raad aan de verzoekende partij niet bij te treden in de overtuiging dat, rekening houdend met de vakinhoudelijke kennis die in redelijkheid van de adviesverlener (verbonden aan de opleiding medische beeldvorming van een hoger onderwijsinstelling, Skillslabverantwoordelijke medische beeldvorming en Coördinator van het trainings-, kennis- en referentiecentrum in de vakgebieden medische-, nucleaire beeldvorming en radiotherapie Imago) mag worden verwacht, niet voldoet aan de selectiecriteria uit art. 14, § 2 van het reeds aangehaalde besluit. Evenmin acht de Raad de insinuatie overtuigend dat diens beweerde belang (of het belang van de instelling waaraan hij verbonden is) bij een weigering van diplomagelijkwaardigheid het advies heeft gekleurd.

De Raad stelt tevens vast dat de aangevochten beslissing tot niet-erkenning naar het oordeel van de verzoekende partij de zorgvuldigheidsplicht schendt omdat geen advies is aangevraagd, verkregen of betrokken in de aangevochten beschikking.

De Raad stelt vast dat uit de communicatie die gevoerd is tussen de erkenningsinstantie en verzoekende partij (zie stuk 16 verzoeker) blijkt dat de erkenningsinstantie, naar aanleiding van het vorige arrest van de Raad in deze zaak, het nodig vond advies in te winnen alvorens een nieuwe beslissing te nemen. Uit het dossier blijkt tevens dat de erkenningsinstantie dit advies ook effectief heeft gevraagd en dat zij heeft gewacht tot zij dit advies had ontvangen alvorens een nieuwe beslissing te nemen. In deze beslissing leest de Raad, zoals verzoekende partij aanhaalt, geen verwijzing naar het advies. De Raad is evenwel van oordeel dat de uiteindelijke

beoordeling over de al dan niet gelijkwaardigheid van het aangeboden buitenlandse diploma met het beoogde Vlaamse hoger onderwijsdiploma toekomt aan de erkenningsinstantie. Zij kan zich hiervoor baseren op het dossier zoals het ingediend werd door de aanvrager, eventueel aangevuld met documenten die zij zelf heeft opgevraagd. De Raad stelt vast dat de regelgeving het vragen van een advies niet verplicht heeft gemaakt.¹ Bovendien gaat het hier om een advies. De erkenningsinstantie haalt terecht aan dat dit niet bindend is. Dat de erkenningsinstantie in haar beslissing niet verwijst naar het advies dat zij *in casu* wel degelijk bij de beoordeling van het dossier heeft betrokken en dat zij bovendien – zo blijkt – ook inhoudelijk heeft gevolgd, kan op zichzelf evenwel niet leiden tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het is immers nog steeds de erkenningsinstantie die de beslissing dient te nemen. Dit betekent ook dat zij een eigen motivering voor haar beslissing moet ontwikkelen, wat zij *in casu* ook gedaan heeft, met dien verstande dat deze motivering *in casu* vooral, doch niet uitsluitend, gebaseerd is op één stuk uit het dossier, met name op het ingewonnen advies.

De Raad stelt verder vast dat de communicatie tussen de erkenningsinstantie en verzoekende partij inzake het advies nogal gebrekkig is verlopen (noch de adviesaanvraag, noch het verkregen advies werd aan verzoekster overgemaakt), wat – zo blijkt uit het dossier – aan de erkenningsinstantie te wijten is en niet getuigt van voldoende diligentie, doch dit is niet van die aard om te kunnen besluiten tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

BESLISSING

1. De Raad vernietigt de beslissing van 10 juni 2016.

2. Verwerende partij zal uiterlijk op 23 september 2016 een nieuwe beslissing nemen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 23 augustus 2016, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, Ite Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Piet Versweyvelt	bijzitter

¹ Art. 14, §1 Besluit van de Vlaamse Regering van 14 juni 2013 betreffende de voorwaarden en de procedure tot de erkenning van buitenlandse studiebewijzen uitgereikt in het hoger onderwijs, *BS* 18 juli 2013.

Jan Geens	bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris
Freya Gheysen

De voorzitter
Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Zitting van 10 oktober 2016

Arrest nr. 3.208 van 10 oktober 2016 in de zaak 2016/308

In zake: Bayzid AFAF
Woonplaats kiezend te 1030 Schaarbeek
Adolph Marbotinstraat 14, bus 2

Tegen: VLAAMSE GEMEENSCHAP
vertegenwoordigd door Naric-Vlaanderen
met zetel te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15
Bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Verzoekende partij tekent beroep aan tegen de beslissing van Naric-Vlaanderen van 11 augustus 2016 waarbij het diploma “docteur en art dentaire” van verzoekster niet als volledig gelijkwaardig werd erkend met de Vlaamse graad van “Master of Science in de tandheelkunde”, noch met de Vlaamse graad van “Bachelor of Science in de tandheelkunde”.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2016.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

Verzoekende partij en de heer Pieter-Jan Van Hoof, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

III. Feiten

Verzoekende partij behaalde in 1993 aan de ‘Université Tichrine’ in Syrië het diploma van “docteur en art dentaire”.

Het beroep betreft de volledige gelijkwaardigheid van het diploma van “docteur en art dentaire” met het Vlaams diploma van “Bachelor of Science in de tandheelkunde” en met het Vlaams diploma van “Master of Science in de tandheelkunde”.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 6 mei 2010 werd beslist dat het Syrisch diploma niet als volledig gelijkwaardig werd verklaard met de Vlaamse graad van “master in de tandheelkunde”. Deze beslissing verwijst naar het niet slagen van verzoekende partij op de schriftelijke en praktische tests, die georganiseerd werden door de geconsulteerde universiteiten.

Verzoekende partij vraagt in 2015 om een herziening van deze beslissing. Begin 2016 ontvangt Naric-Vlaanderen een aantal nieuwe officiële attesten en wordt de procedure tot herziening opgestart. Verzoekende partij neemt vervolgens opnieuw deel aan de testen aan de UGent, op 26 mei 2016.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 11 augustus 2016 werd beslist dat het Syrisch diploma niet als volledig gelijkwaardig werd erkend met de Vlaamse graad van “Master of Science in de tandheelkunde”, noch met de Vlaamse graad van “Bachelor of Science in de tandheelkunde”.

De erkenningsbeslissing van 11 augustus 2016 stelt dat er substantieel verschil in de leerresultaten bestaat. De erkenningsinstantie merkt op dat verzoekende partij werd uitgenodigd om deel te nemen aan een theoretische en praktische proef waarin gepeild wordt naar het behalen van de leerresultaten van de Vlaamse Master of Science in de tandheelkunde. Deze proef wordt georganiseerd in samenwerking met de Vlaamse faculteiten tandheelkunde.

De erkenningsinstantie verduidelijkt dat de praktische proef bestond uit volgende opdracht: twee preparaties maken op twee specifieke tanden, met name een volledige kroon op 26 en een MO inlay op 17. Ze benadrukt dat hand- en hoekstukken en boormateriaal ter beschikking werden gesteld. De erkenningsinstantie stipt aan dat een resultaat van 9 of minder op de praktische proef steeds impliceert dat er geen gelijkwaardigheid met de bachelor kan worden verleend, vermits dit impliceert dat er niet veilig op patiënten gewerkt kan worden. Een resultaat van 9 of meer impliceert dat een volledige gelijkwaardigheid verleend kan worden, afhankelijk van het resultaat op de theoretische proef.

Daarna stelt de erkenningsinstantie dat in de theoretische proef zeven verschillende vragen uit zeven verschillende tandheelkundige disciplines werden gesteld waarop schriftelijk geantwoord kon worden. Ze benadrukt dat per onderdeel een inschaling per jaar volgt, wat leidt tot een globaal advies.

De erkenningsinstantie stelt vast dat volgende resultaten werden behaald op de theoretische en praktische proef van 26 mei 2016 aan UGent:

- Praktische proef: 0/20
- Theoretische proef (globale inschaling): 3^e bachelor in de tandheelkunde

De erkenningsinstantie stelt vervolgens dat op basis van dit resultaat geen gelijkwaardigheid kan worden verleend. Zij raadt verzoekende partij aan om contact op te nemen met UGent om na te gaan in welk jaar van de opleiding zij kan instromen.

Deze beslissing werd bij schrijven van 11 augustus 2016 aan verzoekende partij bekendgemaakt.

Bij aangetekend schrijven van 9 september 2016 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

IV. Ontvankelijkheid

Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het verzoekschrift niet.

De Raad ziet evenmin redenen om zulks ambtshalve te doen. Het beroep is ontvankelijk.

V. De middelen

A. Enig middel

Uit het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat de verzoekende partij zich in een enig middel beroept op de schending van het redelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Standpunt van partijen

Verzoekende partij stelt dat de score van de praktische proef, zijnde 0/20, onvoldoende gemotiveerd is en onmogelijk kan overeenstemmen met de eigenlijk geleverde kwaliteit tijdens de proef, gelet op haar werkervaring en gevolgde opleidingen. Ze wijst erop dat ze tussen 1993

en 1999 werkzaam was als tandarts in haar privékliniek, dat ze tussen 1993 en 1999 als supervisor van de praktijkcolleges aan de universiteit van Latakia (Syrië) werkzaam was, dat ze tussen 1 oktober 2010 en 15 september 2011 als ‘dentiste visiteur’ heeft gewerkt bij het ‘Centre Hospitalier Universitaire Brugmann’ en dat ze de voorbije jaren vele opleidingen en seminaries heeft gevolgd. Volgens verzoekende partij worden haar werkervaring en de gevolgde opleidingen niet (correct) meegenomen in de beoordeling door de door Naric-Vlaanderen om advies verzochte instellingen, vermits zij dit blijkbaar onvoldoende vinden om de tekorten in de opleiding te compenseren.

Verder merkt verzoekende partij op dat bij de theoretische proef van 26 mei 2016 onvoldoende rekening werd gehouden met het feit dat ze iets meer tijd nodig heeft dan gemiddeld om zich in het Nederlands uit te drukken. Volgens haar verhindert de tijdslimiet bij de zeven vragen haar om in een redelijke situatie haar kennis volledig te weerspiegelen. Ze benadrukt dat ze, hoewel de tijd gelimiteerd was om alle vragen te beantwoorden, toch goede antwoorden in het Nederlands heeft geschreven, waarin ook de kennis werd verwerkt die ze in België heeft opgedaan.

Verzoekende partij vraagt ten slotte om haar diploma alsnog gelijkwaardig te verklaren, mits het nog vervullen van een korte stage en via het in aanmerking nemen van de geaccrediteerde punten die ze heeft ontvangen naar aanleiding van de gevolgde opleidingen, workshops en stages in België.

In haar *antwoordnota* stelt verwerende partij vooreerst vast dat de inhoud van de praktische en theoretische proeven werd toegelicht in de erkenningsbeslissing. Ze erkent dat het louter vermelden van de score van 0/20 voor de praktische proef ongelukkig is, maar ze benadrukt dat deze score impliceert dat er een kapitale fout, zijnde een fout die blijvende letsels aan (het gebit van) de patiënt veroorzaakt, werd begaan bij de praktische proef.

Vervolgens merkt verwerende partij op dat het erg uitzonderlijk is dat een aanvrager viermaal toegelaten wordt om deel te nemen aan de proeven. *In casu* werd dit uitzonderlijk toegestaan omdat verzoekster bijkomende opleidingen kon voorleggen, dewelke, volgens verwerende partij, wel eens tot een ander resultaat op de proeven zouden kunnen leiden. Volgens verwerende partij is het resultaat van de proeven aan UGent echter duidelijk. Ze is van oordeel dat de werkervaring en bijkomende cursussen niet kunnen verhullen dat het resultaat op de test

ruim onvoldoende is om de gelijkwaardigheid met de Vlaamse master in de tandheelkunde te verlenen. Wat de aangehaalde werkervaring betreft, stipt verwerende partij nog aan dat de stage die verzoekster gelopen heeft tussen 1 oktober 2010 en 15 september 2011 een kijkstage betrof, die niet als ‘werkervaring’ kan worden beschouwd.

Verder stelt verwerende partij dat zij zich bewust is van de doelgroep van de test “volledige gelijkwaardigheid tandheelkunde”, met name houders van een buitenlands diploma tandheelkunde. Ze stelt dat er bij de testen rekening wordt gehouden met het gegeven dat bepaalde aanvragers (nog) niet perfect Nederlandstalig zijn. Zo mogen de deelnemers een woordenboek gebruiken en wordt er ook flexibel omgesprongen met de (schrijfwijze van de) antwoorden. Verwerende partij wil er bovendien op wijzen dat van een aanvrager die in Vlaanderen als tandarts wil werken wel verwacht mag worden dat hij of zij in staat moet zijn om een test waarin wordt gepeild naar de leerresultaten van de Vlaamse opleiding in de tandheelkunde in het Nederlands te beantwoorden.

Ten slotte merkt verwerende partij op dat uit de theoretische proef blijkt dat verzoekster zeker kennis heeft van de tandheelkunde, maar deze kennis wordt als onvoldoende beoordeeld om de gelijkwaardigheid met de bachelor of master in de tandheelkunde te verlenen.

Beoordeling

In de eerste plaats voert verzoekende partij aan dat de score van de praktische proef, met name 0 op 20, niet kan overeenstemmen met de geleverde kwaliteit tijdens de proef. Tevens stipt zij aan dat de score onvoldoende gemotiveerd is.

Verzoekster verwijst in dit kader naar in het verleden opgebouwde werkervaring en gevolgde opleidingen en seminaries. De Raad is van oordeel dat deze elementen de theoretische kennis en praktische vaardigheden van verzoekster kunnen hebben aangescherpt. Uit het feit dat verzoekende partij opleidingen en seminaries volgde gedurende de afgelopen jaren, als ‘dentiste visiteur’ werkte op de dienst maxillo-faciale chirurgie in het ‘Centre Hospitalier Universitaire Brugmann’, werkzaam was als supervisor van praktijkcolleges aan de Universiteit van Latakia en als tandarts werkzaam was in haar privékliniek, kan daarentegen niet zonder meer de onmogelijkheid worden afgeleid dat verzoekende partij bij haar vierde deelname zeer slecht (0 op 20) scoorde op de door de Universiteit Gent georganiseerde praktische proef.

Tegen de achtergrond van de door verzoekende partij aangehaalde ervaring en opleidingen, moet de Raad opmerken dat de extreem zwakke score van verzoekende partij op de praktische proef (0 op 20) evenwel in het oog springt, ook nu zij – zoals verwerende partij vermeldt – voor de vierde keer aan de proeven deelneemt. Op de vraag of verzoekende partij de twee opgelegde praktijkoefeningen (respectievelijk kroonwerk en composietvulling) eigenhandig op patiënten uitgevoerd heeft in de periode dat zij tandheelkundige praktijk beoefende (voor 2007) antwoordt de verzoekende partij overigens ontwijkend. Zij laat de Raad zo in het ongewisse over haar eigen praktische bekwaamheden.

Hoewel de score van 0/20 op de praktische proef aldus niet hoeft te betekenen dat de score geen correcte weergave van de prestatie van verzoekende partij op de praktische proef vormt, wijst de Raad erop dat deze omstandigheden het belang van de motivering van de score beklemtonen.

De Raad treedt verwerende instantie bij waar zij stelt dat de inhoud van de proef is toegelicht in de beslissingsbrief. Ook de verduidelijking dat een score van 0 op 20 betekent dat er een kapitale fout is begaan bij de praktische proef, komt de Raad aannemelijk voor. De toelichting van verwerende partij dat een kapitale fout betekent dat het een fout betreft die blijvende letsels kan geven aan de patiënt en/of aan het gebit van de patiënt, wekt evenmin verbazing.

Deze toevoegingen zijn weliswaar nuttig en kunnen de Raad helpen zich een beeld te vormen van de praktische proef, doch kunnen niet worden aangemerkt als een afdoende motivering voor het resultaat van de proef, dat van groot belang is geweest bij het nemen van de voor de Raad betwiste beslissing. De Raad merkt hierbij op dat verwerende partij in de antwoordnota aanhaalt dat het louter vermelden van de score van de praktische proef “ongelukkig” is.

In het licht van de ontbrekende motivering van de score en de wel heel summiere voorliggende toelichting bij de in het kader van het gelijkwaardigheidsonderzoek georganiseerde proeven, kan de Raad evenmin vaststellen of de score en de erop gebaseerde aangevochten beslissing als redelijk kunnen worden aangemerkt.

Verzoekende partij is tevens van oordeel dat de werkervaring en de gevolgde opleidingen niet of minstens niet correct zijn meegenomen in de beoordeling door de door de erkenningsinstantie om advies verzochte instellingen. Deze instellingen vinden de werkervaring, aldus de verzoekende partij, blijkbaar onvoldoende om de tekorten in de opleiding te compenseren.

Omwille van de afwezigheid van ruimere motivering door de adviesverlenende instelling dan de aanduiding van de score voor de praktische proef en de inschaling van verzoekende partij op basis van de theoretische proef, kan de Raad niet vaststellen of, en zo ja in welke mate, met de aangevoerde opleidingen/seminaries en werkervaring rekening is gehouden. Ook in de beslissing van Naric-Vlaanderen treft de Raad hieromtrent geen informatie aan.

Wel is het zo dat verwerende partij precies op basis van de bijgebrachte opleidingen in het kader van een herzieningsonderzoek aan verzoekende partij de kans heeft gegeven de hierboven vermelde proeven nogmaals af te leggen.

De Raad herinnert er hierbij tevens aan dat relevante onderwijservaring en relevante beroepservaring bij de vaststelling van een substantieel verschil dat de gelijkwaardigheidsverklaring belet, als compensatiemaatregel kunnen worden aanvaard. Dit betekent echter niet dat deze beroeps- en/of onderwijservaring zonder meer lacunes, bijvoorbeeld op het gebied van de leerresultaten, compenseren en tot erkenning van het buitenlands studiebewijs voeren. Ondanks de ervaring kan tot de beslissing worden gekomen dat er een substantieel verschil bestaat tussen het buitenlands studiebewijs en het Vlaamse hogeronderwijsdiploma waarmee de gelijkwaardigheid wordt beoogd. Tevens herinnert de Raad eraan dat bij de vraag in hoeverre werkervaring compenserend kan zijn met de inhoud van de uitgevoerde taken rekening moet worden gehouden. In die context stelt de Raad vast dat de erkenningsinstantie aangeeft dat de aangehaalde ervaring als ‘dentiste visiteur’ betrekking heeft op een kijkstage.

Verzoekende partij voert tevens aan op de theoretische proef goede antwoorden in het Nederlands te hebben geschreven, waarin ook kennis is verwerkt die in België is opgedaan. Met betrekking tot de theoretische proef stelt de Raad vast dat zeven verschillende vragen uit zeven verschillende tandheelkundige disciplines zijn gesteld en dat de verzoekende partij hierop schriftelijk kon antwoorden. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partij op basis van de theoretische proef als volgt is ingeschaald:

“Resultaten theoretische proef (inschaling jaar)

<i>Medisch Ethiek:</i>	<i>2de Bach</i>
<i>Prothetiek (kroon- en brugwerk):</i>	<i>2de Bach</i>
<i>Kaakgewricht- en aangezichtspijn:</i>	<i>1ste Master</i>

<i>Prothetiek (partiële en totale prothese):</i>	<i>3de Bach</i>
<i>Endodontie/rest :</i>	<i>2de Bach</i>
<i>Parodontologie:</i>	<i>2de Bach</i>
<i>Kindertandheelkunde:</i>	<i>2de Bach</i>
 <i>Gebaseerd op de theoretische proef:</i>	 <i>3de Bach”</i>

Verwerende partij verduidelijkt dat uit de test blijkt dat de kennis van verzoekende partij zich situeert op het niveau van een 2de bachelor. Verwerende partij verduidelijkt tevens dat uit de proef kennis van de tandheelkunde blijkt, doch deze wordt als onvoldoende beoordeeld om de gelijkwaardigheid met de bachelor in de tandheelkunde of de master in de tandheelkunde te verlenen.

Waar verzoekende partij stelt goede antwoorden te hebben opgeschreven, binnen de beschikbare gelimiteerde tijd, waarbij zij in het bijzonder verwijst naar “parodontologie”, stelt de Raad vast dat zij voor “parodontologie” wordt ingeschaald op het niveau “2de bachelor” en algemeen, op basis van de theoretische proef, op het niveau “3de bachelor”.

Bij afwezigheid van verdere motivering van het examenresultaat - zo tast de Raad in het duister wat de gestelde vragen en de gegeven antwoorden betreft - is het de Raad niet mogelijk vast te stellen of de beoordeling van verzoekende partij in het kader van de theoretische proef correct heeft plaatsgevonden en niet kennelijk onredelijk is.

Tenslotte haalt verzoekende partij aan dat de tijdslimiet, gecombineerd met het feit dat zij over iets meer tijd dan gemiddeld dient te beschikken om zich in het Nederlands uit te drukken, haar heeft verhinderd om in een redelijke situatie haar kennis volledig te weerspiegelen.

De Raad ziet, rekening houdend met de door verwerende partij verschaft toelichting betreffende de wijze waarop bij de test rekening wordt gehouden met het feit dat deze wordt afgelegd door houders van een buitenlands diploma die soms (nog) niet perfect Nederlandstalig zijn, geen elementen in het dossier waaruit blijkt dat de kandidaat omwille van de extra tijd die zij beweert nodig te hebben om zich in het Nederlands uit te drukken, niet de kans heeft gehad haar kennis te laten blijken in de test.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

BESLISSING

1. De Raad vernietigt de beslissing van 11 augustus 2016.

2. Verwerende partij zal uiterlijk op 18 november 2016 een nieuwe beslissing nemen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 10 oktober 2016, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, Ite Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote, kamervoorzitter

Jan Geens, bijzitter

Henri Verhaaren, bijzitter

bijgestaan door

Freya Gheysen, secretaris

De secretaris

De voorzitter

Freya Gheysen

Bertel De Groote

Tegen dit arrest is een beroep bij de Raad van State mogelijk overeenkomstig artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en het Koninklijk Besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State. Dit beroep dient schriftelijk en aangetekend te gebeuren binnen de dertig dagen na kennisgeving van deze beslissing en ondertekend te zijn door een advocaat. Bij het beroep moeten zijn gevoegd een kopie van het aangevochten arrest, de bijgevoegde stukken dienen genummerd en geïnventariseerd te zijn, en zes eensluidend verklaarde afschriften van het beroep.

Arrest nr. 3.202 van 10 oktober 2016 in de zaak 2016/312

In zake: Siham FAOUJI
Woonplaats kiezend te 1082 Sint-Agatha-Berchem
Dokter Schweitzer Plaats 34 B15

Tegen: VLAAMSE GEMEENSCHAP
vertegenwoordigd door Naric-Vlaanderen
met zetel te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15
Bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Verzoekende partij tekent beroep aan tegen de beslissing van Naric-Vlaanderen van 25 mei 2016 waarbij het diploma van verzoekende partij niet als volledig gelijkwaardig werd erkend met de Vlaamse graad van “Master in de geneeskunde”, noch met de Vlaamse graad van “Bachelor in de geneeskunde”.

II. Verloop van de rechtspleging

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 10 oktober 2016.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

III. Feiten

Verzoekende partij behaalde in 2012 een diploma aan de ‘Université Hassan II de Casablanca’. Het beroep betreft de volledige gelijkwaardigheid van het diploma van verzoekende partij met het Vlaams diploma van “Bachelor in de geneeskunde” en met het Vlaams diploma van “Master in de geneeskunde”.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 25 mei 2016 werd beslist dat het diploma van verzoekende partij niet gelijkwaardig wordt verklaard met het Vlaams diploma van “Master in de geneeskunde”, noch met het Vlaams diploma van “Bachelor in de geneeskunde”.

Bij schrijven van 25 augustus 2016, zoals vermeld op het verzoekschrift, diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad. Dit werd bij de Raad geregistreerd op 13 september 2016.

IV. Ontvankelijkheid

Bij e-mail van 27 september 2016 deelde verzoekende partij het volgende mee aan de Raad: *“(…) Via deze mail wil ik u op de hoogte houden omtrent het verzoekschrift. Graag had ik afstand willen doen van het beroep [dat] ik heb ingediend. Ik heb contact opgenomen met narić waar ik eerst en vooral een herziening zal aanvragen rond mijn diploma. (…)”*.

Beoordeling

De Raad beschouwt de kennisgeving van verzoekende partij als een afstand van beroep.

Er zijn geen redenen om die afstand niet toe te staan.

BESLISSING

De Raad stelt de afstand vast.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 10 oktober 2016, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, Ite Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Jan Geens	bijzitter
Henri Verhaaren	bijzitter
bijgestaan door	
Freya Gheysen	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Freya Gheysen

Bertel De Groote

Zitting van 14 december 2016

Arrest nr. 3.475 van 22 december 2016 in de zaak 2013/038

In zake: Natalia VARAKINA
Woonplaats kiezend te 9000 Gent
Haverstraat 40

Tegen: VLAAMSE GEMEENSCHAP
vertegenwoordigd door Naric-Vlaanderen
met zetel te 1210 Brussel
Koning Albert II-laan 15
Bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

Het beroep, ingesteld op 26 februari 2013, strekt tot nietigverklaring van de beslissing van Naric-Vlaanderen waarbij het diploma “Lerares geschiedenis en sociaal-politieke disciplines” niet als volledig gelijkwaardig werd erkend met de Vlaamse graad van “Master in de geschiedenis”.

II. Verloop van de rechtspleging

Verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend. Verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 maart 2013, waarna het dossier voor onbepaalde tijd werd uitgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 22 juni 2016.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

Verzoekster en de heer Pieter-Jan Van Hoof, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Bij arrest nr. 2.946 van 22 juni 2016 werd het dossier opnieuw voor onbepaalde tijd uitgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 14 december 2016.

Kamervoorzitter Bertel De Groote heeft verslag uitgebracht.

III. Feiten

Verzoekende partij behaalde in 1995 in Rusland het diploma van “Lerares geschiedenis en sociaal-politieke disciplines”.

Het beroep betreft de volledige gelijkwaardigheid van het diploma van “Lerares geschiedenis en sociaal-politieke disciplines” met het Vlaams diploma van “Master in de geschiedenis”.

Bij beslissing van Naric-Vlaanderen op datum van 25 juli 2012 werd gestipuleerd dat op basis van de uitgebrachte adviezen het Russische diploma “Lerares geschiedenis en sociaal-politieke disciplines” niet als volledig gelijkwaardig werd erkend met de Vlaamse graad van “Master in de geschiedenis”.

Bij aangetekend schrijven van 31 augustus 2012 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

Bij besluit 2012/175 van 21 september 2012 vernietigde de Raad de bestreden beslissing op grond van volgende overwegingen:

“Het onderdeel is gegrond. Het blijkt niet dat de verwerende partij de adviezen waar zij haar beslissing op steunt heeft meegedeeld aan de verzoekende partij zodat de motivering die de Raad te beoordelen heeft, beperkt is tot de volgende zinnen:

“- in de gevolgde opleiding valt de verdiepende component te licht uit in vergelijking met de Vlaamse masteropleiding in de geschiedenis, grotendeels doordat de gevolgde opleiding sterk gericht is op een specifieke beroepsuitweg van leraar”;

- het ontbreken van een archivalisch onderzoek in de eindverhandeling hetgeen essentieel is voor een thesis van een Vlaamse masteropleiding”.

Uit deze summiere gegevens kan de verzoekende partij noch de Raad opmaken welke precieze tekorten in de opleiding van de verzoekende partij het substantieel verschil

uitmaken met de master in de geschiedenis, minstens dat van bachelor in de geschiedenis.”

In opvolging van het vernietigingsbesluit 2012/175 van 21 september 2012 heeft Naric-Vlaanderen op 15 januari 2013 een nieuwe beslissing genomen. De erkenningsinstantie stelde dat het Russisch diploma “Lerares geschiedenis en sociaal-politieke disciplines” van verzoekster gelijkwaardig wordt verklaard met de Vlaamse graad van “Bachelor in het onderwijs: secundair onderwijs”, maar niet als volledig gelijkwaardig werd erkend met de Vlaamse graad van “Master in de geschiedenis”.

De definitieve erkenningsbeslissing stelde dat in de gevolgde opleiding de verdiepende component te licht uitvalt in vergelijking met de Vlaamse masteropleiding in de geschiedenis. De erkenningsinstantie benadrukt dat het dossier te weinig elementen bevat die wijzen op een voldoende graad van wetenschappelijke verdieping. Er is immers geen informatie beschikbaar over werkcolleges, casestudies, toepassingen met zelfstandig onderzoek en rapportering, en het programma bevat geen (clusters van) vakken die wijzen op bepaalde specialismen. Verder stelde de erkenningsinstantie dat er archivalisch onderzoek, wat essentieel is voor een thesis in de Vlaamse masteropleiding, ontbreekt in de eindverhandeling. Ze stipt aan dat het Vlaamse masterproefschrift van de opleiding geschiedenis het bewijs moet leveren dat een student archivalia in geschiedkundig onderzoek op een wetenschappelijke manier kan benutten. Het masterproefschrift kan dan ook niet beperkt blijven tot een synthese van gepubliceerde werken, noch tot een literatuurstudie. De erkenningsinstantie stelt dat bovendien een uitgebreide passieve talenkennis vereist is voor wie een internationaal thema als onderwerp kiest, vermits de raadpleging van wetenschappelijke literatuur in vreemde talen dan onontbeerlijk is. Op al deze punten blijkt de Russische thesis niet te voldoen.

Op 28 januari 2013 heeft verzoekende partij deze beslissing ontvangen.

Bij aangetekend schrijven van 26 februari 2013 diende verzoekende partij een verzoekschrift in bij de Raad.

Bij tussenbesluit van 26 maart 2013 werd dit dossier voor onbepaalde tijd uitgesteld. In opvolging hiervan werd het dossier op de zitting van 22 juni 2016 opnieuw opgeroepen voor

verdere behandeling. Bij arrest nr. 2.946 van 22 juni 2016 werd het dossier opnieuw voor onbepaalde tijd uitgesteld. De Raad overwoog hieromtrent als volgt:

“In opvolging van het tussenbesluit van 26 maart 2013 werd dit dossier opnieuw opgeroepen voor verdere behandeling door de Raad. Uit de antwoordnota van verwerende partij blijkt dat zij op 6 juni 2016 bijkomende stukken heeft ontvangen en dat in het licht hiervan het volledige dossier opnieuw ter advies zal worden voorgelegd met het oog op de eventuele gelijkwaardigheid met de Vlaamse graad van Master in de geschiedenis. Verwerende partij verklaart tevens hieromtrent op korte termijn een nieuwe beslissing te zullen nemen. Ter zitting verduidelijkt ze dat ze binnen een termijn van drie maanden een beslissing zal nemen.

De Raad acht het om proceseconomische redenen beide partijen ten goede te komen de behandeling van het dossier te verdagen zodat verwerende partij de voormelde nieuwe beslissing kan nemen. Ter zitting verklaren beide partijen met deze werkwijze te kunnen instemmen.

Als verwerende partij van oordeel is dat de intussen ontvangen bijkomende gegevens en documenten geen invloed hebben op de thans bestreden beslissing en deze ongewijzigd bevestigt, dan zal de zaak opnieuw in behandeling genomen worden. Als verwerende partij wel een nieuwe beslissing neemt, die niet louter de bevestiging is van de thans bestreden beslissing, dan kan dit in voorkomend geval aanleiding geven tot een nieuw beroep bij de Raad.”.

Gevraagd naar de stand van zaken in dit dossier, laat verwerende partij bij e-mail van 16 november 2016 aan de Raad weten dat het dossier opnieuw uitvoerig werd onderzocht en dat werd beslist om het diploma gelijkwaardig te verklaren met de Vlaamse graad van Master in de Geschiedenis.

IV. Ontvankelijkheid

Standpunt van partijen

Naar aanleiding van het opnieuw oproepen van partijen voor de terechtzitting van 14 december 2016 zendt verwerende partij per e-mail van 24 november 2016 volgend bericht aan de Raad:

“Geachte,

Dank voor uw bericht. Ik begrijp dat het verderzetten van de procedure als een formaliteit beschouwd mag worden.

In bijlage kan u de (nieuwe) beslissing van NARIC-Vlaanderen om het diploma gelijkwaardig te verklaren met de master in de geschiedenis van 28/09/2016 terugvinden.

Het onderzoek van de bijkomende stukken die naar aanleiding van de procedure voor de Raad bezorgd werden, zijn door NARIC-Vlaanderen onderzocht. NARIC-Vlaanderen was van oordeel dat deze bijkomende stukken de aangevoerde tekorten voor wat de kwaliteit van de masterproef betreft konden weerleggen. (...)

Aangezien dit de gelijkwaardigheid was die mevrouw Varakina met haar verzoekschrift voor de Raad wenste te bereiken beschouwt NARIC-Vlaanderen dit dossier als afgesloten.

*NARIC-Vlaanderen zal dan ook geen antwoordnota indienen.
(...)”.*

Dit bericht van verwerende partij wordt op 24 november 2016 door de Raad aan verzoekster bezorgd, waarna zij bij e-mail van 26 november 2016 het volgende meedeelt:

“Geachte,

u mag, inderdaad, het dossier sluiten.

NARIC heeft mijn bezwaar gegrond gevonden en hun beslissing voldoet aan mijn verwachtingen.

Ik dank jullie diensten hartelijk voor jullie tussenkomst.

Hoogachtend,

Natalia Varakina”.

Beoordeling

De Raad neemt kennis van de nieuwe beslissing die verwerende partij in dit dossier heeft genomen, alsook van de kennisgeving van verzoekster, dat hij beschouwt als een afstand van beroep.

Huidig beroep van verzoekende partij wordt onontvankelijk verklaard bij gebrek aan voorwerp.

BESLISSING

De Raad verwerpt het beroep.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 22 december 2016, door de Raad voor betwistingen inzake studievoortgangsbepalingen, Ite Kamer, samengesteld uit:

Bertel De Groote,	kamervoorzitter
Daniël Cuypers	bijzitter
Henri Verhaaren	bijzitter
bijgestaan door	
Melissa Thijs	secretaris

De secretaris

De voorzitter

Melissa Thijs

Bertel De Groote